

Csurgay Judit

Jagd a fedélzeten!

CSURGAY JUDIT

JAGD A FEDÉLZETEN!

REGÉNY

2021.

ISBN 978-615-81911-6-6

TARTALOM

I. FEJEZET ÖRÖKBEOFOGADÁS	4
II. FEJEZET TÉGED HOGY HÍVNAK?.....	8
III. FEJEZET QUO VADIS?.....	17
IV. FEJEZET INKOGNITÓBAN.....	26
V. FEJEZET JAGD A FEDÉLZETEN!.....	39
VI. FEJEZET JÖVŐRE VELETEK UGYANITT!	46
VII. FEJEZET ÖT ÉV MÚLVA.....	49
A SZERZŐ.....	52

I. FEJEZET ÖRÖKBEFOGADÁS

- Gyere, Róza! Megérkeztünk! Nézd csak, ki áll ott a kapuban! Téged vár! - mondta mosolyogva Marcell.

Róza engedelmeskedett. Úgyesen kiugrott a kocsiból, aztán tétován megállt. Nem értette, mi történik körülötte.

- Jó napot kívánok, Marci! És... szia, Róz! Már nagyon vártalak! - kiabálta jókedvűen Liza.

Róza nézte az ismeretlen utcát, a nagy kertes házakat, cifra kapukat. Gyorsan végigfűrkészte a felé integető kedves nőt, aztán Marci arcát leste, hogy kiderítse, mi folyik itt. Nem mozdult egy tapodtat sem. Mint akinek földbe gyökerezett a lába, úgy állt tanácstalanul, némán a férfi mellett.

- Róz! Mi a baj? Gyere már! Ide jöttünk! - emelte fel hangját Marcell. Hiába, mert a kis hölgy gyanakvó bizalmatlansággal várakozott két méterre a kapu, s a benne álló, kellemes illatokat árasztó idegen nő előtt.

Ott álltak egymással szemben, sután. Liza érezte a perc súlyát. Derűvel felkacagott, sebesen ő is végigmérte a kis jövevényt, akit most látott életében először. Úgy járt, mint Párizsban a Notre Dame-mal és Brüsszelben a Manneken Pis-szel. A képen jóval nagyobbak tűntek... Vagyis Liza kissé meglepődött a csöppség láttán, de így talán még jobban örült a parányi vendégnek, aki egyből itt is marad nála. Örökre. Hiszen a hivatalos iratok fejlécén majd ez áll: „örökbefogadás”...

- Róza! - suttogta Liza alig hallhatóan, s már rohant is, hogy felkapja, megsimogassa, és a karjában hozza be a megszeppent kincset, aki egyre kevésbé tudta követni, hogy mibe is csöppent ő itt bele. Liza a szíve fölé szorította Rózt. Mindketten érezték egymás izgatott, heves szívdobbanásait. Liza szavakkal kifejezhetetlen, határtalan és feltétel nélküli erős szeretetet sugárzott. Rózt valósággal lehengerelte. Vakkantott ugyan párat, ami az utcáról való „bevonulást” még ünnepélyesebbé tette, de aztán ez is abbamaradt. Jól érezte magát Liza karjaiban. Ráadásul jutalomfalatokat is kapott. Nyelte is őket, mint kacsa a nokedlit. S mindeközben látta, hogy Marci mögöttük jön, ő is befelé halad át a kerten, a nagy házhoz.

- Isten hozott! Mostantól itt fogsz lakni, Róz! - nyugtatta tovább a csöppséget Liza, miközben egy percre letette őt a lábtörlőre, hogy kinyithassa a lakás bejárati ajtaját. S mivel Marci is bejött, meg a nasi is finom volt, Róz már nem nyugtalankodott.

Ahogy belépett, nagyon meglepődött. Még soha életében nem látott ilyen hatalmas tágasságot. A konyhából mennyei illatok áradtak. S ahogy befutott az óriási nappaliba, nyomban leesett az álla. A kandalló előtt terülj-terülj asztalkám várta őt. - De mi ez? Itt mindenből kettő van? És... ez a sok sípoló játék! Na, ez igen! - konstataálta magában. S mielőtt „valaki” elvehette, elorozhatta volna tőle, gyorsan befalta az ebédet. Sült csirke, sült marha, zöldséges rizs... Ez igen! Ha a tesók ezt látnák! - gondolta magában Róz. S mert hirtelen úgy jóllakott, mint tán még soha, teli pocakkal csöppet elnyújtózott egy óriási perzsaszőnyegen és alaposan körülnézett. Feltűnt neki, hogy Marci, akit kedvelt, a „kedves, jó szagú idegennel” egy nagy asztalnál ül, és papírokat írogattak mindketten. Aztán a „vendéglátó” süteményeket, gyümölcsöket, üdítőket meg valamilyen furcsa édességet varázsolt elő a konyhából. Utána egyszer csak a kertből erős, határozott kutyaugatás hallatszott. Lord volt az, aki sokallotta már, hogy a gazdi őt csak úgy kicsukta a kertbe. Csúf dolog ez, gondolta, és az elégedetlenségének most már hangot is adott. - De még mekkorát!

- Megpróbáljuk? Én csak ettől a pillanattól félek... - szólalt meg Liza, s így már Rózzal együtt mindketten kérdőn néztek Marcira, a derék, életerős állatbarátra, aki ritka nagy és tiszteletre méltó fába vágta a fejszét. A Vigyél Haza Alapítvány önkénteseként csaknem minden szabad idejét a kidobott, megunt, cserbenhagyott négylábúak mentésével tölti.

- Róz héthónapos. Eredetileg mi a Rézi nevet adtuk neki, de nincs akadálya a névcsereének. Két testvérével együtt került be a menhelyre. Tizenkét nappal ezelőtt lett ivartalanítva. Chipje, sőt még egészségügyi könyve is van! Szuka. Lehet, hogy keverék. Az biztos, hogy az ősei közül valamelyik erdélyi kopó volt. Kiköpött olyan a pofija! - mesélte Marci, s közben ő is megcírógatta a gyönyörű kutyalányt, akinek valószínűleg magyar vizsla lehetett a másik szülője.

- Mi történt Rózzal? Sebet látok a pofiján! A fotókon ez még nem volt! - rémüldözött Liza.

- Semmi baj! Megüthette, valahol lenyúzta. Majd begyógyul! - nyugtatta őt Marcell. Aztán hozzátette még azt is, hogy Róz terrier is lehet. Idővel a méreteiből ez eleve kiderül majd.

- Vau, vauuu! - szólt be immár a tettek mezejére lépve a terasz ajtót lábaival kaparó Lord. Igaza volt. Micsoda dolog ez! Eltitkolni egy előkelő angol pointer vadászkutya kan elől, hogy kutyalány van a láthatáron!

Liza odalépett az ajtóhoz, számolt magában háromig és... kinyitotta az ajtót. Lord, mint egy örült, berohant barátságos farkcsóválások és szimatolgatások közepette. Legelőször Rózhoz ment. - Igen, ez volt a döntő pillanat... Tűz vagy víz? Róz lehajtott fejjel állt, s túrte, hogy Lord, a jóval nagyobb, erősebb kan őt kendőzetlen leplezetlenséggel és izgatott alapossággal végigszaglássza. Közben „lengett a zászló”. Lord azonnal tudta, hogy nem hím betolakodó érkezett az ő felségterületére, akivel hatalmi harcot kell majd vívnia a territóriumért, a hierarchiáért, hanem... „csak” egy kölyök. Rádásul szuka. Akár még igaz pajtások, barátok, játszótársak is lehetnek! - gondolta magában, s amolyan eb-istenhozott üdvözlésként gyorsan nyomott egy puszit Róz buksijára.

- Hála Istennek! - sóhajtott Liza látva, hogy itt és most örökre szóló kutyabarátság született.

- Túl vagyunk a nehezen! - kiáltott fel Marci, és mindkét kezével mindkét kutyát egyszerre simogatta meg, így hangsúlyozva szeretetének egyenrangúságát.

Aztán egyszer csak... hopp, Lord a jellegzetes „játszani hívlak”-mozdulattal kicsalta Rózt a kertbe. Jól tette. Akkorát kergetőztek, hogy csak na! Róza egyből megismerte Lord birodalmát. Szélsebesen futkározott a lépcsőkön föl, le, oda-vissza, a teraszcélra a kertbe. Futásban fürkészte a fákat, bokrokat, s a geometriai középpontban lévő virágágyást, közepén a barka fával meg a bele kapaszkodó, óriásira nőtt piros rózsabokorral. Körbe-körbe nyargalta, így látta a tűzliliomokat is, habár Lord végig a nyakában loholt. - Micsoda futam! Két mozgásdinamit üldözi pajkosan egymást! Gyengéden, szeretettel... - Szóval, ez az életre szóló kapocs, kötelék megkötött...

- Hm, hát, akkor én lassan el is mennék! Itt már minden rendben van! - köszönt el víg elégedettséggel Marci.

Liza kikísérte a vendéget, s biztosan érezte, sőt tudta: nemhogy pár percre, de akár órákra is egyedül hagyhatná a két hebehurgya hempergő kutyát.

Csakhogy eljött az „igazság pillanata”. Bő negyedóra múlva a vadászok bejöttek. Alighanem inni. A „melyik edény kié?”-kérdést rögtön megoldotta az élet. Lord a sajátjához lépett. Róznak a másik maradt. Aztán... a csöpp szuka rájött, hogy „itt valami nagy-nagy árulás történt!” Marci nincs sehol... Pedig eddig ő volt a gondozója.

Liza pontosan értette Róz eb-lelkének összes rezdülését. Leült hozzá a szőnyegre, simogatni kezdte, és „megbeszélte vele mindent”.

- Én a gazdi vagyok, Róz! Ő pedig... Lord! Szóval, mostantól te is itt fogsz lakni velünk! Örökbe fogadtunk téged! Marci elment. Magunkra maradtunk. De... sebjaj! Gyere, kislány, körbeviszlek a lakásban! - S már vette is fel a kis sószsákot. Karon ülő babaként megmutatta neki a világot egy méter hetven centi magasságból. Róz erősen figyelt. A konyha, a nagy varázslatok misztikus helye volt az első, amit tüzetesen meg kellett néznie kutyaszemmel. S mert volt ott annyi finomság az asztalon, amennyit ő még életében soha nem látott, Róz repetázott... Már nem idegeskedett. Valami nagy-nagy melegséget érzett a szívében. Tetszett neki „az idegen nő” kényeztetése, dajkálása, pedálozása, hogy ő elégedett legyen... Sok kellemes illat is volt, s ugyebár, ez a lényeg! Az ételek, a lakás, meg az „idegen” szaga is nagyon „okés” volt. Annyira, hogy Róz - a konyhából a nappaliba menet - megpuszította Liza meztelen nyakát. Ez amolyan... „rendes csajszi vagy!”-típusú eb-dicséret lehetett. Liza válaszul akkora pusztit nyomott Róz homlokára, hogy még Lordot is lepipálta. - Igen... Szövődött köztük a láthatatlan, örök kötelék, az együvé tartozás, a közös fedél, az otthon, a család, a falka többé megbonthatatlan, szétválaszthatatlan kohéziója, a szeretet, az egymásra találás csodája... Az érzés, amit többé már soha, senki nem vehet el tőlük... Mert mire Liza felért Rózzal az emeletre, s megmutatta ott is az összes szobát, addigra a kölyök már megkedvelte őt.

- És most megfürdünk, Róza! - csiklandozta huncutul Liza a kutyalányt, aki közel egy órára az emeleti előkelő fürdőszoba, a kád, a habok, a törülközők, s a hajszárító foglya lett. Csak az utóbbival volt gond. - A fene egye meg az ilyen zajos meleg-árasztó gépet! - dühöngött Róz. De idővel megbékélt. Annyira, hogy ezután Liza az emeleti hálószobában, abban is a hatalmas francia ágyon kijelölte egy óriási takaróval Róz helyét, s azt suttogetta: aludj, kincsem, annyi minden történt veled! Fáradt lehetsz! Hunyd be pici szemeidet! Szundíts egyet! - S Róza tényleg annyira elpilledt, hogy nem is találta ezt olyan rossz ötletnek...

A kicsi mozdulatlanul feküdt. Láthatóan a hálószobát vizsgálta. De... egyre laposabbakat pislogott. „Az idegen” ott volt mellette. Simogatta. Megint valami nagy-nagy szeretet, nyugalom, biztonság, és bőség áradt belőle. Meg aztán jött a nagy kan. Felugrott, ő is elfoglalta a helyét. Olyan... gömbölyű lett egyszerre a világ. És Róz... életében először az igazi otthonában, elaludt. Álmában borzalmas rémképek gyötörték, sűrűn felsírt. Látta a szűk ketreceket... A drótokat, a kerítéseket... Az utcai bolyongást... Amikor a testvéreivel együtt éheztek... És akkor jöttek azok a vad, nagy kutyák, akik megkergették őket! A három kidobott kölyköt... És álmában látta is, érezte is, amikor az autóból az út mellé kihajították őket! Egymás után. Gázt adtak. Elmentek. S... ők ott maradtak. Bementek egy erdőbe. De jött a sötét, az éhség, víz sem volt, és bokrok alá kellett bújniuk. Aztán másnap eső, szél, villámlás, mennydörgés tombolt. Bokrok alatt vészelték át a borzalmakat. Szörnyű volt, de amint lehetett, muszáj volt tovább menni, haladni, emberlakta területen menedéket keresni. És akkor elkezdődött az ő kálváriájuk... Kunyerálás, étel-ital keresgélés. Egynapos befogadások, menhelybe zárások. Idegenek. Drótok, ketrecek, kerítések. Hurkok. Kiabálás. Befogások...

- Ne sírj, Róz! Rosszat álmodtál, kicsim! Gyere, felveszlek, megnyugtatlak! Itt biztonságban vagy! Most már minden rendben lesz! Örökre. Ez itt a te otthonod. És Lordival mi leszünk a családod! - cirógatta szavakkal és kezeivel is Liza a felnyűszítő, álmában is futva menekülő sokat szenvedett kölyköt.

- Ki vagy te? - kérdezte tekintetével a félhomályban, félálomban Róza. Liza újból a szívéhez szorította a csöppséget. Megint érezték egymás ereinek a lüktetését. Körülöttük dobolt a csend. Róz most először boldog otthon biztonságából nézhetett fel a csillagos égre az ablakon

át, Liza szerető karjaiból. Ez volt az a pillanat, amelyikben megszületett Róz lelkében a bizalom, az elfogadás, és... a szeretet. Most már tudta, hogy kinek a szívdobogását hallgatja. Többé nem volt számára „idegen” a kedves gazdi, akinek olyan könnyű volt a „boldogsághozó illatát” megszokni...

Róza már újból félálomba szenderült, amikor Liza leszaladt az emeletről a földszinti dolgozó-jába, hogy elővegye a versét. Addig kutatott a fiókjában, amíg meg nem lelte. Mint egy tizenéves csitri, úgy vette kettesével a lépcsőakadályokat fölfelé, hogy mielőbb visszaérjen a csöpp szukához.

- Helló, Róz! Itt vagyok, csak elfelejtettem a köszöntőmet! Na, kislány, figyelj! Ezt neked írtam! - S Liza szíve minden melegével felolvasta a kis kölyöknek a versét. Igaz, minden másképp történt, mint ahogyan ő azt előre eltervezte, de ... Ez a picurka itt szuszog mellette. Sikerült! És ez a lényeg.

ÖRÖKBEFOGADÁS

Ezerszer elképzelttem a percet,
a megismételhetetlent,
a Nagy Találkozást,
a bemutatkozást.
A pillanatot, mely életre szóló kalandunk
közös szerződését pecsételi meg.
Odafutok hozzád. Vagy te jössz énfelém?
S vajon mit szólsz majd hozzám? Elfogadsz-e engem?
Érzed-e, hogy ki vagyok? Tudsz-e bízni, hinni bennem?
Ott állunk majd szemtől szemben.
Tekintetünk találkozik, s rögtön eldől minden.
Fényképen már láttalak. De te engem még nem.
Tudom, héthónapos vagy. Három testvér. Kidobtak.
Többé ne félj! Cserben soha nem hagylak!
Mostantól vége minden rossznak. Örökbe fogadlak!
Hogyan mondjam el neked? Itt vagyok, és szeretlek!
Jöttem érted. Elviszlek. Megosztom veled mindenem.
Lelkem ünneplőbe öltöztettem, izgatottan készülődtem.
Száz és ezer közül egyet! Kegyetlen helyzet!
Gyere kedves kis kölyök, huncut kópé, kajla, elviszlek haza!
Szűk ketrec többé nem lesz. Róza a neved.
Tág tér vár, meleg otthon, simogatás, vödörnyi játék, és finomság.
Házban, kertben kergetőzhetsz, boldogságban megfürödhetsz.
Mászhatsz, hempereghetsz, kúszhatsz! Szabad vagy!
Örökbe fogadtalak!

II. FEJEZET TÉGED HOGY HÍVNAK?

Az eseménydús első nap utáni reggelen, amikor Róz kinyitotta a szemét, Liza arcát látta meg elsőként. Főlé hajolva, álmát őrizve vigyázott rá, nehogy megijedjen az „új, idegen helyen”, s a sötétben elkezdjen lefelé botorkálni a lépcsőkön, vagy nekimenjen üvegnek, ajtónak, bárminek.

Róz jólesően nyugtázta a törődést. Így még soha életében nem ébredt... Tetszett neki a nagy franciaágy, meg az is, hogy párnák, paplanok, takarók között, az új gazdival egy szintben, vízszintben feketett. S hogy a tegnapi nagy kan-pajtás is kényelmesen elfért. Jólesett neki, hogy ébredés után első dolga volt az ő szeméit megnyalva szép napot kívánni. - Micsoda reggel! - gondolta magában a csöpp kölyök. S bizony, nem tévedett.

- Gyertek, huncutkáim! - hívogatta őket Liza az emeletről lefelé, s aztán ki a kertbe. A nagy, téglalap alakú térségbe, aminek a közepén „sziget” van, így azt körbenyargalva cudar jól lehet fogócskázni! - emlékezett a tegnapi Róza.

Most vette csak igazán szemügyre a nagy kan birodalmát. Kerítésvédők. Fák, bokrok, virágok, örökzöldek. Végigszaglászta. Közben a kisdolgát is elvégezte, és a nagy angol pointer azonnal „felüljelölte” azt, amit ő produkált. Az új gazdi meg a teraszról nézte őket és jót nevetett. Volt valami a simogatós kezeiben. Bögre. Érdekes illatfelhővel.

- Tejeskávét iszik, te csacsi! - vakkantotta oda neki a friss barátja.

- Kösz! Amúgy te ki vagy? Téged hogy hívnak? - nyüszögte halk kutyanyelven Róza.

- Hogy én ki vagyok? A falkavezér, te kis bolond! A nevem: Lord. Az övé meg Liza.

- Mondd még egyszer, légy szíves! - kérlelte a nagyot a kicsi.

- Lord! Ez a nevem. A gazdit pedig Lizának hívják. Nagyon magas rangban van.

- Aha! És... az meg micsoda? - csodálkozott Róza.

- Jó dolog. Nagyon jó dolog! Majd megérted! Különben valamikor régen engem is kidobtak ám! Nemcsak téged. Napokig bolyongtam, aztán bevittek egy furcsa szagú helyre, és ő onnan hozott ide engem. Szuper a kaja, mindennap van séta, nagy a szabadság, azt csinálsz, amit akarsz. Ha kertezni óhajtasz, lehet. Ha inkább a lakást választod, azt is lehet. A földszinten meg az emeleten is mienk a világ! És nagyon rendes tőle, hogy a nagy franciaágyon együtt alszunk. Még verset is szokott mondani. Kutyaaltatót! Ismered?

- Nem! Az meg mi?

- Hát, azt szokta mondani, hogy „Tente, kutya, tente, eljött már az este. Kicsi kutya szalmára, párnára”, meg ilyesmi!

- Láttam a sok játékot! Az kié? - faggatózott Róza.

- Enyém. De vehetsz belőle, ha akarod! Mindegyik máshogy sípol. Színes, jópofa!

- Közös? Tényleg?

- Űsse kő! Legyen az! Na, de gyere, menjünk be, mindjárt kapjuk a reggelit.

- Miféle reggelit?

- Majd meglátod, te kis buta! Ízleni fog! Sült vagy rántott hús lesz. És reggel meg délben mindig kapunk friss vizet meg nasit is! Nemcsak fogtisztítót!

- Róz! Lord! Gyertek enni! - kiáltotta Liza. S mire a nappaliba értek, a kandalló előtti perzsa szőnyeg mellé valóban meg volt terítve. Nagy tányér sült csirke - Lordnak! Kis tányér sült csirke - Róznak! S bizony, egész vödörnyi sípoló játék meg rengeteg teniszlabda is előkerült.

- Játszunk egyet reggeli után? - kérdezte Lord.

- Hát, persze! - felelte Róz. S mint a villám, úgy elcikáztak ki, a kertbe. Kúsztak, másztak, kergetőztek, hemperegtek. A csöpp négy lábú a szabadságot, a teret, a boldogságot ünnepelte. Tudta már, hogy kegyes volt hozzá a sors. Nagy itt a bőség. Átkozottul jó hely ez! A világ közepe! Vagy inkább a teteje! - Igen, ez itt a világ teteje. Ők ketten - a legnagyobb egyetértésben - végül ebben állapodtak meg.

- Bemegyünk? - kérdezte Róz Lordot.

- Ha akarsz, lehet! De ő ilyenkor dolgozik. Telefonálgat, ír, diktál, meg ilyenek! Közben, ha van pár perce, játszik velünk. Focizik is! De majd csak ebédnél ér rá igazán! - világosította őt fel az angol pointer. Aztán előre futott, s huss, mint egy helyből felszálló vadászbombázó, egyből fel is ugrott a nappaliban a díványra.

- Stop! Ez itt mindig az én helyem, kölyök! De maradt még két kényelmes fotel. Az ott a gazdié. Amikor tévét néz. Szóval, az ott hátul a tiéd! - igazította el a kan a pici szukát.

- Na, mi az? Nem tudsz felugrani? Béna vagy? - cukkolta Lord Rózát.

- Magas! Nagyon magas! Túl kicsi vagyok ehhez, azt hiszem!

- Fuss neki! Ne ügyetlenkedj! - felelte Lord.

- Te! Biztos, hogy szabad ilyet csinálni? Nem kapunk ki érte?

- Biztos! Nem haragszik akkor sem, ha beülök a foteljébe! Szeretem azt a helyet! Az a falkavezéré! Ha ott ülök, akkor én vagyok a vezér! - vakkantotta önérzetesen az angol eb.

- Hát te, csöppesség? Várj! Mindjárt felteszlek ide! - szólalt meg Liza, s már emelte is Rózát a fotelba.

- Jó itt! - borította el valami édes, mámorító érzés a csöpp szukát. S elkezdte tételesen feltérképezni az óriási nappali összes zegét-zugát, bútorát, díszítését, mert ilyet ő még soha, sehol nem látott.

- Szóval, azok ott a bútorok. Szépek! De nekem legjobban a finom, puha, tiszta szőnyegek tetszenek! És... a világosság! Olyan napfényes, tiszta, vidám, nagyon elegáns és gazdag itt minden! Sok a növény, a virág és rengeteg a díszítés a falakon! Cudar jók a lámpák is. De a pihe-puha takaróm a fotelben mindent visz... Szóval, nézzük csak! Ott jövünk be. A kandalló közelében eszünk, iszunk. Fotelben nyújtózunk. Az ott a kijárat a kertbe. Lépcsőkkel. És... ott meg az emeleti feljáró van. - Tetszik! Te, én felugranék az emeletre kicsit körülnézni! Nem jössz velem? - kérdezte Róz.

- Jól van! Menjünk! Kövess! - s már indult is a házigazda fölényével Lord.

- Jó ez a folyosó! Na, az óriás fürdőszoba már ismerős. Ritka szép, de... a fürdésért annyira nem vagyok oda! Te! Voltál már kint az erkélyen?

- Voltam! De neked nem szabad! Kicsike vagy! Kieshetsz a mélybe! Azért is van becsukva az üvegajtó! Meg ne próbáld! Veszélyes! - tanította Lord a kis zöldfülűt.

- Itt is van nappali! Sok izgalmas bútorral, festménnyel!

- Azokat ő festette. Van festőállványa, vászna, szuper festékei, ecsetei, meg minden! Majd fogod látni! - mesélte Lord.
- És azok? Azok a nagy valamik, micsodák? - szaglászott az egyik sarokban Róz.
- Zászlók! Hatféle. Hat országé. Ez itt, ahol bókászunk, ez Magyarország.
- Remek! Mikor megyünk sétálni Magyarországon?
- Ebéd után! Várj a sorodra! Nem látod, hogy most is telefonál?
- A markával?
- Hát, az az izé, amit a füléhez tesz és beleszól, az a telefon.
- De kihez szól? Nem hozzánk?
- Nem! Ha nekünk szól, akkor majd néven szólít minket. Ilyenkor a messzeségbe beszél valakihez, aki nincs itt, távol van. Sokszor kihangosítják és akkor mi is halljuk. De érteni nem fogjuk. Ő nagyon sok nyelven beszél. És válaszolnak is neki!
- Hát azok, ott?
- Tévé meg rádió. Van a földszinten meg az emeleten is! De óvatosan szaglásszad! Képeket meg zenéket és emberbeszédet adnak! Bár nem olyan szépet, mint amit a gazdi csinál.
- Te! Ha ide felugrasz és felágaskodsz, akkor a magasból kilátunk a kertre, meg azon túlra is! De vigyázz, ezt ablaknak hívják és nyavalyás függöny akadályozza a kilátást. Megpróbálsz?
- Jaj! Segítség! Leestem!
- Róz! Istenem, te kis betyár! Várj! Mindjárt ott vagyok! - kiabált Liza, s már dajkálta is a csöpp négy lábujját, aki oly kicsi, hogy az ágyról leesett, mert nem érte fel a belső ablakpárkányt. De... már minden rendben! Azaz, hogy... Ej, ha! Mit látnak szemeim? Vau, vau, nyau, vau! - kiabált Róz.
- Az a tükör, kincsem! Gyere! Nézd csak meg jól magadat! Érintsd hozzá az orrocskádát! Rájössz-e, hogy akit ott látsz, az bizony te magad vagy? - mosolygott Liza, s aztán kacagott is, mert a csöpp szuka alaposan megugatta magát, a tükörben látva a világ eme furcsa csodáját.
- Jaj! És az ott? Körbeforgó ülőke! Szék az íróasztal mellett! Ej, de mókás! - csodálkozott Róz, aki ólból került palotába. Igaz, utcai kóborlásán, nélkülözésen meg menhelyen át...
- Tetszik! Nagyon tetszik itt minden! És mit is mondtál? A gazdit hogy hívják? - érdeklődött a kis szuka.
- Sok neve meg rangja van. Ez itt egy katonai bázis. Titkos. Amúgy a gazdi neve: Liza.

- Hahó! Kiskutyák! Merre vagytok? Gyertek, kimegyünk kicsit a kertbe, és utána jön az ebéd!
 - kiáltotta a gazdi. Nem kellett kétszer mondania. Sebesen nyargaltak lefelé az emeletről a lépcsőkön az ebek, majdnem fellökték egymást, annyira igyekeztek, vagy épp versenyeztek.

Liza elnézte a csöpp jövevényt a kerti hancúrozás, rohangálás, fogócskázás közben. Erdélyi kopó! Olyan, mintha fajtiszta lenne! Senki nem gondolná, hogy „csak” keverék. Róza közepes termetű lesz. Színe tricolor, háromféle. Alapvetően bársonyfekete, de a szemei felett csersárga „jegyek”, foltocskák vannak. Ugyanezt az ékességet viseli a végtagokon, a hasa alján meg a szügyön is. Fehér folt lehetne a fején, a nyakán, s a farka végén is, de neki csak a mellén, s a mancsain van ilyen. Feje jellegzetes. Ilyen csak a kopónak van. Vagyis hosszúkás, de nem elhegyesedő. Szeme ovális, sárgás-barna. Fülei lelógóak. Nyaka hosszú, izmos. Élénk,

értelmes, játékos eb. Bátor, kitartó, állhatatos. Engedelmes, de kemény. Ragaszkodó, alkalmazkodóképes, kiegyensúlyozott, jó természetű, jóindulatú. Házőrzőnek is kiváló. Kertben, lakásban is tartható. Gyorsan tanul. Kutyakiképzőhöz nem is kell vinni.

Liza mélységesen megdöbbsent, amikor Róz érkezésére várva utána nézett az erdélyi kopó történetének. Kiderült ugyanis, hogy ezt a csodálatos ősi magyar vadászkutya fajtát 1947-ben román rendelettel teljesen kiirtották. Csupán húsz év múlva sikerült hosszú kutatás után két fajtatiszta egyedet találni, akiket a budapesti Állatkert megvásárolt. Így indult a barbár módon, nyilván politikai gyűlölködés miatt kiirtott, így kihalt kutyafajta megmentése.

Lizát elképesztette az erdélyi kopók román lemészároltatása. Hiszen köztudott volt: „az erdélyi kopó úgy fut, mint egy agár, úgy küzd, mint egy komondor, olyan játékos, mint egy tacskó, és olyan intelligens, elegáns, mint egy vizsla.” Mi is lehetett a bűnük? Miért váltak bűnbakká? Kinek ártottak? Az volt a baj, hogy ősi magyar fajta, s hogy Erdélyben erősen elterjedt, igen népszerű volt? - Borzalom... - gondolta, s rögtön eszébe jutottak a románok egyéb bűnei is. Az, hogy Trianon magyar tragédiájának a napját képesek voltak román állami ünneppé nyilvánítani. S hogy a magyar katonai temetőben provokálták, zaklatták, verbálisan támadták a magyarokat. Ráadásul „hontalannak” hazudták őket!... Akiktől igazságtalanul csatolták el Erdélyt! Az mindig magyar terület volt. S Európai Unió ide meg oda, Erdélyt Magyarországnak előbb vagy utóbb vissza kell kapnia! Történelmi igazságtételre van szükség! - De hol késik már?

Liza - származása ellenére - magyarabb volt a legmagyarabbaknál. A történelmi igazságtétel már-már megszállottá tette őt. Élete fő céljává vált. S most, hogy az erdélyi kopók mentésének a történetét megismerte, ez is olaj volt a tűzre.

Anyai gyengéd szeretettel nézte a csöpp Rózt. Büszke volt rá, hogy épp erdélyi kopót mentett a menhelyről. Tudta, hogy a kölyökkel sokat kell majd sétálnia és erős vadászösztönrel kell majd számolnia. S ha Róza megnő, a marmagassága hatvan centiméter körüli lesz, a súlya pedig huszonöt-harminc kilogrammos. Olvasott a rövid, sűrű szőrzetéről, s a várható élettartamról is, mely 11-14 év.

A kopó szuka kölyök mellett ott hevert Liza hűséges Lordja, az angol pointer-vizsla keverék. Még most is olyan, mint egy szertelen ifjonc, pedig mindjárt hatéves lesz. Azaz, emberi életkorra átszámítva a hetes szorzóval, hamarosan negyvenkét esztendő férfinak felelne meg. Ereje teljében, élete kiteljesedésében, bölcs lehiggadásban kellene lennie. De a felsorolásból az utóbbi aligha illik rá. Örök kutyagyerek marad, ha játékról, hancúrozásról, hebehurgyaságról van szó... Liza nem haragudott rá. Tudta: Lord hiperaktív volt, ezért, meg a duplán nőtt lengő karmai miatt hajították őt ki egykor az utcára. - Micsoda alávaló kegyetlenség! Hát persze, hogy ő szeretettel befogadta!

Lord az erdélyi kopó kisasszonyhoz hasonlóan kiváló vadász volt, ritka kifinomult orral. Megjelenése elegáns, dekoratív. Eredetileg fehér alapon fekete, sárga vagy barna foltos a pointer. Ő viszont a rövid, sima, fényes fekete alapszőrzetén egy különleges „szürke mel-lényt” viselt. Erős kan, marmagassága kereken hatvannyolc centiméter. Teste csupa ín, izom. Rugalmas, mozgékony. Neki is lelógó fülei vannak. Feje fekete. Liza ezért sűrűn „Fatia Negrának” is becézte. A nyakán, mintha átlósan odadobott sál lenne, olyan a szürke ív. Szemei gyönyörű mélybarnák, barátságosak. Szikár, hosszú végtagjai hihetetlen gyorsá teszik. Ritka eszes, okos, értelmes, ragaszkodó eb. Szenvedélyesen keres, kutat. Csupa ideg. Sokan a vadászkutya királyának tartják a pointereket.

Liza sűrűn figyelte őt kölyökkora óta. Lord jellegzetessége a „levegőbe beleszagolás” feltartott fejjel-jelenet volt. S a „simit kérek, gazdi!”-bújós dörgölőzködés. Igazi családtagként nézett rá mindig.

Liza őszintén nagyra becsülte a négylábú társait. Értette a híres magyar író keserű sorát: „okos kutya, megérdemli, hogy nem lett ember belőle”. Saját tapasztalata is az volt, hogy a farkaskölyköktől származtatott, emberhez szegődött állattól sok ember tanulhatna hűséget, önzetlenséget, feltétel nélküli szeretetet, ragaszkodást, összetartást, derűt, optimizmust, barátságot, bizalmat, bölcsességet és hitet. Mára legtöbbször elfelejtették, hogy egykor az ember volt ráutalva a kutyára, nem pedig fordítva. Pásztorkutyák, juhász ebek ügyeltek a nyájra, csordára, gulyára. Hajtó kutyák védték a nyájat, sőt a gazdát is a rablóktól. Vadászkutyák, kopók, vérebek, kotorék ebek, terrierek nélkül a vadászat elképzelhetetlen volt. S léteznek mentő, vakvezető, szánhúzó, és kiképzett katasztrófakutyák is, akik a romok között kutatnak eltűntek után. S lám, mára sok „gazdi” úgy bánik négylábú családtagjaival, mintha ruha, autó vagy bútor volna. - Megunod, kidobod... Őt, akit egykor „minden ragadozó atyjának” neveztek, aki az orrával gondolkodik, s a szatyor mélyére is azzal lát be.

Liza boldog volt, hogy többé nem „csonka” a családja. Mert... egy kutya, nem kutya. Legalább két házőrzője mindig volt. De... Tina elment. Meghalt. Nincs többé. Lorddal együtt gyászolták. Nehéz volt. A kedvetlen kanban is tartania kellett a lelket. S az se sokat segített, hogy lefestette, és versben is megörökítette a kedves halott kutyáját. Valahogy így.

MENTHETETLEN...

Feküdt a vizsgáló asztalon némán.

Álltam mellette sebzetten, bénán.

A doktor rápillantott, rögtön válaszolt.

Nem gyógyul a seb! Igen, várható volt.

De nem ez a nagy baj, hanem a bőrrák.

Négy műtét után itt nincs mit tenni már.

Sebész tapintott, gyors ítéletet mondott.

Láttam, neki is fájt, hogy rossz hírt hozott.

A gyilkos kór alattomosan elhatalmasodott.

Ráksejtek. Szétszórt. Áttét. Menthetetlen!

Fogtam a fejét, könnyem befelé nyeltem.

A műtét helyén újabb góccok keletkeztek.

Kívül-belül csomók. Tumor. Menthetetlen.

Néztem a kihunyó tüzet barna szemeiben.

Felült. A semmibe nézett, halálra készen.

Bízott bennem. Reszkettem, tehetetlen.

Forgott velem a világ. Táskám elejtettem.

Értettem a szót. A fájdalom mérhetetlen.

Nem lehet, hogy elveszítsem! Berzenkedtem.

Istenem! Tizenegy éves! S temetnem kell!

Közös életünk filmje sebesen pergett bennem.

Kölyökként ült ölemben. Labdát kerestem.

Focizott. Aludt. Kertben harcosan vadászott.

Galambot kergetett. Csirkecombot rágott.

Rohant, ugrott, hozzám futott, szirénázott.

Ő nem kutya, hanem igazi családtag volt.
Zsemleszínű szuka. Csöpp keverék. Derék.
Önzetlen, hűséges, hálás társ... - Jóságos ég!
Tina nélkül a világ... Nem! Nem mehet még!

Öt perc. Búcsú. Érintés. Két tűszúrás.
Kéttarasnyi testét körbelengi a halál.
Hazatámolyogtam. Lord az ajtóban állt.
Szemből olvasott. Vadász eb. Okos.
Magyarázatot kért. Gazdi! - És most?

Tina meghalt. Nézz fel az égre! Ott vár.
Lát minket. De elment. Késő már...

Igen, Lordot is megviselte Tina hiánya. De... végre itt van már Róz! Vele újra élettel telt meg a ház. Üget, ugat, morog, csahol, nyüszög, szűköl, farkasétvággal habzsol, fal, és... mindent rág! Liza nagyokat mosolygott azon, ahogyan a nagy kan a csöpp szukát tanítgatta.

- Hé, Róz! Mi a fenét csinálsz? Az a függöny!

- Megkóstolom! Rágom. Nem látod?

- Ott a sok sípoló játék. Az miért nem jó?

- Csak!

Na, ezt is megbeszélték! Így aztán Róza a friss felfedező útjának újabb állomásán rögtön kikötött a gazdi cipőinél. Vonzotta őt a valódi bőr. Megfogta és mint a csontot, két mellső lába közé fogva majszolta.

- Róz! Te már megint mit csinálsz? Azt tedd le!

- Csúf vagy velem, Lord! Örökké rám szólsz!

- Na, ebből elég volt, kislány. Vagy leteszed, vagy megkergetlek, és elveszem tőled!

- Gyere! Fuss! Kapj el, ha tudsz! - s uszgyi, már kergetőztek is odakint a kertben. Mint két szeleburdi száguldó, olyanok voltak. De így legalább Liza gyorsan elrejthette az elől hagyott cipőjét.

Múltak a percek, de a kis hölgy csak nem nyughatott. Megint elindult „felfedező útra”. Ezúttal a földszinten szaglászta végig az összes tárgyat, anyagot. S amit csak lehetett, egyúttal meg is rágott.

- Te Lord! Mi ez a nagyon kemény?

- Márvány. Beletörik a fogad, ha ilyeneket rágcsálsz! Hagyd békén a kovácsoltvas kapaszkodóval együtt, mert pórul jársz!

- Az mit jelent?

- Azt, hogy kitöröd, és lenyeled a fogadat!

Róz elemében volt. Nedves orrocskájával olyan alapos szagfelderítést végzett, hogy minden egyes négyzetcentiméternyi területről valóságos regényt olvasott el. S amikor elfogyott minden, amit kényelmesen elért, nagy fába készült vágni a fejszét.

- Te lány! Megörültél? Az arany keretben egy festmény! Úgysem éred fel! Magasan van. Azt is meg akarod rágni?

- Csak megkóstolom! - felelte a kis kotnyeles, hebehurgyán.

Liza látta és hallotta is, hogy az ő hűséges Lordja komoly nevelési feladatokat lát el, amíg ő nincs „a fedélzeten”. Megdicsérte az angol pointert, aztán kimondta a bűvös szót: séta! És a kan már hozta is a pórázát. Úgyesen leemelte a helyéről, és letette a gazdi lába elé. Róza állt leese... Na, ilyet se látott még soha!

A közeli park, mely a Templom kert nevet viselte, mindössze két percre volt tőlük. Lord valószínűleg szárnyalt... Az ő számára ez a nap fénypontja. Azokat a bizonyos fontos „szagregényeket” ő nem itthon, hanem a hatalmas, ötvenéves tölgyfák között nyargalászva szerette elolvasni. Minden nap. Így aztán Liza és Lord a hatalmas téglalap alakú park oldalait úgy járta végig, mintha egy festmény keretén keringenének körbe. A pointer határtalan boldogsága Lizát mindenért kárpótolta. Mi tagadás, ilyenkor sűrű jutalomfalat osztással is kényeztette a gazdi a hűséges négylábú társát. Így volt ez most is. Csak hát Róza erre a húsz percre - életében először - egyedül maradt. Az új otthonában... - Hogy miért? Mert Liza külön-külön akarta őket megsétáltatni. Úgyhogy Lord után a csöppesség következett.

Ahogy nyílt az ajtó, és belépett a „friss család”, Róz megszeppenve és határozottan megörülve heves farokcsóválásba kezdett. - Na, végre! Mi tartott ilyen sokáig? Egyedül voltam itthon, ti szívtelenek! - üzent. Aztán tűrte, hogy a gazdi a vadonatúj nyakörvet feltegye, igazgassa, rákapcsolja a vezető szálát, és... indulást vezényeljen.

- Jaj! Már megint el kell menni? Hát már innen is? Ennyire rossz voltam? - nyüszített a kis szuka. Egy világ omlott össze benne... Szemeiben tombolt a kétségbeesett bánat, a csalódottság. Már... épp kezdte itt jól érezni magát, és egyszer csak zutty, ennek is vége? Miért? Miért? - sírt fel Róz.

Liza újból a szíve fölé emelte a csöpp kopót, és szavakkal is, simogatásokkal is nyugtatgatta az elkeseredett ebet.

- Róz! Én sohasem hagylak téged cserben! Csak sétálni megyünk ide, a közelbe. Nézd meg Lordot! Látod? Elvittem és a séta után hazahoztam. Veled is pont ezt teszem. Gyere, viszlek a kezemben! Nem baj, ha most először csak a karjaim közül szemlélődsz! Bemutatlak téged a Templom kertnek és megmutatom neked az óriás parkot. Ígérem, tetszeni fog! - mondta, s már vitte is a kölyköt.

Róz tanácstalanul pislogott. Érezte, hogy a gazdája szeretettel beszél hozzá. Karjaiban fogja. - Ugye, az nem lehet, hogy... mégis ki akarja dobni? Elviszi innen, idegen helyen hagyja egyedül, és... vége, többé ide már nem jöhet?...

Liza érezte, hogy mennyire szaporán ver Róza szíve a nagy izgalomtól. Hatalmas stressz most ez, de mégsem tehet mást. Meg kell mutatnia a „világot” a csöpp szukanak. Úgyhogy végül le sem tette őt. Vitte, cipelte, mint egy karon ülő babát. S amikor hazaértek, Róza szívéből kövek hullottak le... Madarat lehetett volna fogatni vele! Most már értette, hogy nincs baj, „csak kiruccantunk”, nézelődünk. - Aha! Szóval, ez a séta. Rendben! Lehet róla szó! - nyugtázta Róza. De izgalomban pofás kis rakást produkált a perzsaszőnyeg közepére. És a gazdi mégsem szidta meg! Mindössze figyelmeztette. Ahogyan kutyanyelven Lord is. Így aztán az ebek a takarítást szemlesütve nézték végig.

- Gyertek, kincseim! Uzsonna! Kis Róznak sűrűn kell ennie! Hoztam egy kis bárányhúst! - szólította fenséges illatok közepette tányérhoz a kis falkát Liza. Rég nem örült annyira kis kölyök mohó habzsolásának, mint most. Megfogta a csöpp kopót, beletette az egyik fotelba, betakarta, a zenét lehalkította, és várta, hogy az új családtag elaludjon. Minden kutya szeret sokat aludni. Egy ilyen fiatal szuka egészséges fejlődéséhez - a sok szeretet, a jó táplálkozás, meg a sok mozgás mellett - ez is elengedhetetlen.

Elcsendesült a ház, éberen aludtak a kutyák. Ki-ki a saját foteljában. Liza nekiállt vacsorát főzni a falkának, pedig sok dolga volt. De... első az, aki emberi nyelven kérni, szólni nem tud, s neki, mint gazdának, kiszolgáltató. Ebben a helyzetben az egyetlen helyes cselekedet: lesd és valósítsd meg minden álmát! Add meg neki a boldogságot, amire született! És gyógyíts be minden sebet, amit mások gonoszsága, gondatlansága, felelőtlensége okozott egy védtelen, büntelen, magatehetetlen parányi élőlényben.

Sült a kacska, főtt a rizs, és már a „szőnyeg-baleset” feltja is eltűnt. Liza jóleső belső békével, elégedetten szemlélte Isten két négy lábú teremtményét, akiket a sors órá bízott, hozzá vezérelt. Csordultig volt telve szeretettel a szíve. Boldog volt, hogy mindent, szó szerint mindent megadhatott a két kutyájának. A falka csoport-kötélkézését is. S hogy melyikük tanítja szeretni a másikat, az már mindegy volt. Az összetartozás, a család, a meleg otthon, a barátság, a hűség, a bajtársiasság volt a lényeg. Az érzés, hogy itt mindenki ad és kap is őszinte, igaz, örökre szóló, hűséges és feltétel nélküli szeretetet. Liza derűvel nézte a két szendergő vadászt. S tudta, hogy jól csak a szívével lát az ember, akit eltéphetetlen szálak kötnek a kutyafalkához. Mintha a fia meg a lánya volna... Nem szégyellte bevallani, hogy így érzett irántuk. Képes volt órákon át tanulmányozni a kutyák kommunikációját. Doktorálni tudott volna a testtartás, a hangadás, a fark-tartás jelentésvilágából. Megértette, hogy az eb számára a szagképek, szagvonalak, hullámok és felhők, sőt áramlatok, s ezek keverékei jelentik a világot. Tudta, hogy a két huncut - mint minden embert, - őt is már messziről felismeri szagról. Nem csoda, hiszen ezeknek a kedves farkaskölyöktől származtatott, emberhez szegődött csodalényeknek a szaglása egymilliószor jobb, mint az emberé. Szaglómezejük hatalmas. A második legfejlettebb érzékszervük a hallás. Ráadásul a látóterük is nagyobb, mint az emberé. A térbeli látásuk talán gyengébb. De nem igaz, hogy színvakok! Tény az is, hogy a kutya anyanyelve az ugatás. Memóriájuk kiváló. De következtetések levonását ne várjuk tőlük! Ám ettől még okosak, intelligensek. S legalább félszáz jellel fejezik ki az érzelmeiket. Azaz, igenis kommunikálnak! A kutya minden idegszálával megérteni próbálja az embert. Olvas a hang dallamából, csengéséből. Ha ember szól hozzá, olykor a homlokát ráncolja, fülét hegyezi, a fejét oldalra hajtja, erősen koncentrálni. Érti a nevét. S azt is, hogy „ebéd, séta, vacsora, gyere, menjünk, maradj!” Várja a simogatást, a dicsőítést, a jutalmat. Hozzá dörgölőzködik a gazdihoz, megnyalja a kezét. Szájában viszi a pórázát. Ajtót kapar. Rángatja a gazdi kabátját. Felemeli a lábát, pacsit ad. S mindnek vonzó, érdekes, eredeti, egyedi egyénisége van. Ahogy nincsen két egyforma ember, igaz ez a kutyákra is. Azonos fajta, sőt még a testvérek esetében is.

Megsült a kacska, megfőtt a rizs. Mennyei illatok terjengtek, áradtak szét a lakásban, melynek mindkét szintjét, összes szobáját lakták, használták a kis kedvencek, a kerttel együtt. Liza lekuporodott a fotelek elé, a szőnyegre, s úgy nézte boldogan az övét. Derűvel, elégedettség, büszkeséggel. Álmában Róz lábacska megint rángatózni kezdtek. Nem telt bele egy perc, és újból sírt, nyüszögött. - Istenem! Mennyi bántás, mennyi gonoszság érte ezt a csöppséget! Álmában már megint menekül, mert ütik, verik, harapják, rúgják, elhagyják, kidobják... - De se baj! Innen szép győzni! Elhalmozni őt annyi szeretettel, gondoskodással, törődéssel, minden jóval, hogy visszanyerje a bizalmát, a hitét. Liza készen állt a „nagy

utazásra” - a boldogság felé. Áldotta az eszét, hogy ehhez a Nagy Kalandhoz végre igaz, hű társakat választott. Akik sohasem árulnák el, sohasem csapnák őt be, nem alakoskodnának, érdekből nem cselekednének, s eszük ágában sem lenne összetörni az ő agyonsebzett szívét. A két kutyával megalapozta a tökéletes boldogságot. Hűséges, őszinte, igazi társ... - Erre vágyott! S végre már rájött, hogy nem a férfiak között kell ezt keresnie. Hűséget, barátságot, életre szóló bajtársiasságot, igaz, őszinte szeretetet a kutyáktól kaphat cserébe az ő tiszta, mély érzéseiért.

III. FEJEZET QUO VADIS?

Róz második napja „az új helyen” még mindig a felfedezés, a birtokba vétel izgalmainak, csodáinak a jegyében telt. A reggeli félálomban a csöpp szuka hirtelen még nem tudta: mi történt, hol is aludt, de alig egy perc múltán már elégedetten nyugtázta, hogy minden rendben van. Ő ébredt elsőnek. Lord lábát kezdte böködni. A pointer vakkantott egyet, s ezzel tudatta is Rózával a lényegét, hogy maradjon nyugton, aludjon még. Korán van. Liza azonban rögtön kiugrott az ágyból, s máris levezényelte a kertbe a falkát. Róz nem pisilt be! Ennek örült. S annak is, hogy a kedves kis kopó már ismerősen mozgott a kertben. Nem sírt a „régiek” után. Pedig... a sok viszontagság múltán a menhelyen legalább a testvéreivel együtt lehetett. Most pedig... De lám, okos kis buksijával megértette és elfogadta a helyzetét. Új fejezet. Új hely. Új környezet. Új gazda... - Micsoda hatalmas lelkierő kell ehhez!

Liza minden pillanatban, minden szavával és mozdulatával szeretettel biztatta, dédelgette a csöpp jövevényt. Tisztában volt vele, mekkora alkalmazkodás, beilleszkedési vágy, eltökéltség kell ehhez - egy ösztönlénytől. Hiszen a kutya az. S persze, ősidóktól fogva az ember legjobb barátja. Nem véletlen, hogy a népi bölcsesség a szólások, közmondások tucatjaiban az ebekre hivatkozik. Jelbeszédüket, hang- és mozdulat kommunikációjukat évtizedek óta kutatják. Pár éve azt is rebesgetik, hogy lázasan dolgozik egy tudós-team azon a „fordító gépen”, amelyik emberi nyelven közli majd a házi kedvenc ugatással, csaholással, vakkantással, vonítással, nyüszögéssel, morgással, szűköléssel jelzett közleményeit. - Ej, de szép is lenne, ha a csodagép megszólalna és a gazdinak bemondaná: Lord játszani óhajt, labdát kér. Róz éhes, borjút kíván kóstolni. És mindketten vágnak egy hosszú kirándulásra. Üzenik: jár ez két vadászkutyának... Igaz, ha a gép valaha is elkészülne, nem kizárt, hogy olykor alaposan meglepődnének a családok. Mondjuk, amikor két eb effajta beszélgetését hallanák emberi nyelvre tolmácsolva:

- Szerinted már megint mi a nyavalya baja van? Fene essen belé, reggel elfelejtett friss vizet adni! Szórakozott, vagy mi a fene? És tegnap se simogatott meg, hiába ugráltam fel rá!

- Igen! Mostanában sűrűn van rossz napja. Amióta a Nagy Fehér Ember lelépett, azóta ilyen. Valamit csinálnunk kell vele!

Liza mosolygott... Micsoda világ lenne az! Kutya-tolmácgép! Ha kisméretű lesz, talán még séta közben is segíthet. Például, a négylábú „megszólal”: Na, ez már megint jobbra ráncigál, amikor én balra akarok menni a szagnyom után! Rádásul lassú! Nem bírja az iramot! Mi a fenének a nyakörv meg a póráz! A park túloldalán ott a vizsla meg a német juhász! Múltkorról elszámolnivalónk van! Gyerünk gyorsan oda! Térdre akarom kényszeríteni őket!

- Vajon mit kell tenni ilyenkor? Biztos, hogy valóban szükség van egy ilyen berendezésre? Nem fogja tönkretenni a meghitt ember-eb kapcsolatot az, ha a kutya gazdájára tett lesújtó megjegyzéseit, haragját, dühét, korholását „lefordítják?” - tűnődött Liza. Abban azonban biztos volt, hogy hasznos lenne ez a csoda akkor, mikor a gazdi kétségbeesve találgat: mi lehet a baj? Látja, hogy a házi kedvence levert. Valami nincs vele rendben. Ej, de jó lenne ilyenkor megkérdezni: Hol fáj, kincsem? Mondd, mi a baj? Tüske ment a tappancsba? Vagy elrontottad a gyomrocskádat? Netán a torkincád fáj? Esetleg a füled? - Na, erre valóban nagy szükség volna! Meg arra is, hogy értsük egymást, ha a gazdinak sietnie kell a sétával, mert vendég vagy szerelő áll a házhoz. Vagy „csak úgy” jól esne megérdeklődni a négylábú családtagtól, hogy ma mit enne szívesen és délután mihez lenne kedve? Fockó a kertben? Vagy inkább séta?

Liza elégedett örömmel, mi több, boldogsággal szemlélte a két kutyáját. Mindig is izgatta, érdekelte őt a „farkaskölyöktől származtatott, emberhez szegődött ragadozók” csodálatos

világa... A titokzatos, rejtélyes, de örökre szóló, megbonthatatlan, hűség-esküvel megpecsételt szeretet-kapocs a két- és a négylábú „ragadozó” között... Mióta az eszét tudta, mindig volt legalább egy, de inkább két-három kutyája. Mindenféle. Német juhász, spicc, dobermann, uszkár, tacsó, beagle-pincsi keverék... Mind más-más világ, mind karakteres, sajátos, egyedi jellem és jelenség. A közhely számba menő mondást, hogy tudniillik, kutya nélkül lehet, de nem érdemes élni, Liza alapvető bölcsességként kezelte. Mélyen egyetértett vele. Ahogyan az ebekről keletkezett szólások, mondások többségével is. Ezeket az általa beszélt összes nyelven „gyűjtötte” és szeretettel raktározta el magában. Például...

- Az embert hordozza a ló, eteti az ökör, ruházza a juh, védelmezi a kutya.
- Kutyaharapást szőrivel.
- A kutya ugat, a karaván halad.
- Annyit ér, mint a kutyaugatás a Holdnak.
- Kutya-macska barátság.
- Tégy jót a kutyával, megugat érte.
- Nem eszi meg a kutya a telet.
- Magad ugass, ha kutyád nincs!
- Harapós kutyának goromba a gazdája.
- Lepereg róla, mint kutyáról a víz.
- Fáj a kutyának a lába, megütötte a szalmába.
- Annyi pénze van, mint kopasz kutyán a szőr.
- Bízik benne, mint kutyában a nyúl.
- Viszi, mint kutya a koncot.
- Összehúzza magát, mint kutya a vackon.
- Hú, mint a kutya.
- Sokára ér a sánta kutya Budára.
- Se kutyája, se macskája.
- Pénz beszél, kutya ugat.
- Őrizkedj az alvó kutyától!
- Mezítláb jár, mint a kutya.
- Amelyik kutya a Dunát átússza, tengerre vágyik.
- Jön még a kutyára dér!
- Kutya apának eb a fia.
- A hamarkodó kutya vak kölyköket fiadzik.
- Aki délig eb, kutya az délután is.
- Kutyák között is szép volna a békesség.
- Mely kutyának veszett nevét költik, el kell annak vesznie.
- Belejön, mint kiskutya az ugatásba.
- Csak addig nem úszik a kutya, amíg hasa nem éri a vizet.
- Csavarog, mint a falusi kutya a nagyvárosban.
- Deszka, kapu, nagy kutya, ott lakik a jó gazda!
- Eb a kutyának soha nem hízelkedik.
- Egyik kutya, másik eb.
- Félénk kutyának hasa alatt a farka.
- Félénk kutya többet ugat, mint mar.
- Gazdájáért a kutyát is megbecsülik.
- Könnyebb utolérni a hazug embert, mint a sánta kutyát!
- Hűség csak a kutyához illik.
- Jár, mint a gazdátlan kutya.
- Kis kutyától a macska se fél.

A kutya az ember igaz barátja. Jóban, rosszban. Liza ebben tökéletesen biztos volt. Talán azért is, mert mindig irigyelték, így az emberek között több csalódás érte, mint ahány barátra lelt. Értette a mondásokat, melyek szerint:

- A kibékült barát titkos ellenség.
- Nem mind barátod az, aki rád mosolyog.
- Mondd meg, ki a barátod, és megmondom, ki vagy!
- Madarat tolláról, embert barátjáról!
- Barátot szerencse hoz, szükség próbál.
- Jó barát drágább az aranyból.
- Új barátért el ne hagyd a régit!

Csakhogy a négy lábú „rég barátok” az emberénél jóval rövidebb élettartamuk miatt „elmennek”. Üres lesz a lakás, csonka a család. A hiány valósággal lebeg a levegőben. S akkor... jön az új barát, mert jönnie kell, ahogyan Róznak is.... - gondolta Liza, aztán a szeretetről meg a szerencséről elmékedett.

- Igaz szeretet fél az árulástól - tartja a mondás. És... a kutya, ellentétben a kétféle lábúakkal, soha nem árulna el... Igaz az is, hogy a szerencse szárnyon jár. S hogy üstökön kell ragadni. S ha valaki oly szerencsés, hogy szívből, igazán szeret, akkor az valóban kétszer él. S a türelem tényleg a reménykedés művészete. Vonatkozik ez a rakoncátlan ebekre is.

Eszébe jutottak kedvenc francia aforizmái is. Például, hogy „akinek nincs szíve, az csak a fülére hallgat. S hogy „az álom az emlékek piaca”. Kedvenc mondása azonban Chamforttól származott, aki szerint „életünk napjai közül egyik sem annyira kárba veszett, mint az, amelyen nem neveltünk.” Tetszett neki Joseph Joubert bölcsessége is: „hunyd be a szemedet, és látni fogsz!” Ezt már csak Stendhal tudta felülmúlni, amikor azt írta: „ha keressük az okát annak, ami történik, rájövünk arra, ami történni fog.” Titkon reménykedett Balzac igazságában is, hogy tudniillik „minden boldogság bátorságból és munkából fakad.” Elmerengett azon is: „ne térjünk vissza oda, ahol boldogok voltunk, s ahol szenvedtünk.” - De vajon létezik-e köztes állapot, harmadik út? S vajon tényleg meg kell-e fogadni a tanácsot, mely szerint „ne ébreszd fel a szunnyadó bánatot!” Kérdés az is: az álmodozás valóban a „gondolkozás vasárnapja”-e? Ellenben szemernyi kételyt sem ébresztett benne a már szállóigévé vált gondolat: „a tévedés annál veszedelmesebb, minél több igazságot tartalmaz.”

A rengeteg kutyás viccből most azonban alig egy-kettő jutott csak Liza eszébe. Például, az irigységről. Vagyis, hogy „Döncike csúnyán szívja az orrát a villamoson. Egy hölgy nem bírja már tovább, és rászól.

- Mondd, fiacskám, nincs zsebkendőd?
- Van! De nem adok!
- Irigy kutya.”

Tetszett neki, ezért megjegyezte a másikat, a „Kutyaélet” címűt is. „A csinos Paprikáné válópert indít az ura ellen, s a tárgyaláson sírva panasolja:

- Én nem bírom ezt tovább! A férjem úgy bánt velem, mint egy kutyával.
- Hogyhogy? - kérdezi részvétellel a bíróné. - Talán verte magát?
- Azt éppen nem, de azt akarta, hogy hű legyen hozzám.”

Na, és ki ne hagyjuk a másik Döncikés eb-vicceket sem!

- „Döncike! A kutyáról írott dolgozatod szóról szóra megegyezik a testvéredével!
- Igen, tanító néni kérem, mert nekünk közös kutyánk van!”

Hopp, jött, futott, száguldott Róz, s a kis betyár nyomban véget vetett Liza elmélkedéseinek. Elemében volt, kergetőzött, hempergett, s egyre jobban feltalálta magát a már nem annyira „új helyen”. Kezdte érezni, hogy valami komoly, nagy dolog történt vele. Csoda! Vége a sok rossznak, az ide-oda hánykódásnak, hányattatásnak! Ő ide nem kirándulni érkezett. Most nem átmeneti gondozóhoz került. Ő... megérkezett. Haza...

Ebéd után végre megtört a jég! Róza a saját lábain jött sétálni. De még mekkora kedvvel, kölykös szenvedéllyel! Most már elhitte, hogy valóban csak rövid időre ruccan ki a gazdival. Érezte már, hogy Liza örök támasza. Bízhat benne. Nincs semmiféle csel. Sohasem dobná őt ki... Róz ezen az első igazi sétán vette birtokba a gyönyörű parkot, a Templom kertet, mely valóban egy meghitt, gazdag életű budai templomnak volt az óriás kertje. A kő oltárnál Liza megállt. Szívéhez emelte a kölyköt, s megköszönte Istennek Rózát, aki egyre jobban kezdett belejönni a pórázsal való „illendő” sétálásba. Tetszett neki, hogy közben jutalomfalatokat is kap. Háromfélé. Egyik jobb, mint a másik. Róz önfeledten, derűvel szedte csöpp kis lábait. S lám, milyen okos, intelligens! Igazi húzó erővel ő vezette hazafelé a gazdját! Már egyedül is házhoz talált volna... - Micsoda iránytű! Máris megjegyezte, megtanulta, hogy merre van „jó felé!”...

Róz már nem csodálkozott azon, hogy amikor a gazdival kettesben érkeznek, Lordi a díványon szundizik. Követni próbálta a példáját, és... hopp! Sikerült! Róza nekifutott, és hibátlanul landolt a fotelban! Pazar felszállás volt... Szép ez egy csöpp kopó szukától!

Liza betakarta a „kutyalányát”, megsimogatta az „eb-fiát”, és nem csalódott abban, hogy a kiadós séta után mindkét négy lábú társa aludni fog...

Oly sűrűn történtek a dolgok a család életében, hogy nem csoda, ha a „normál kerékvágásba” még nem tért vissza náluk az élet. Róz rettentő éberem aludt, mély kimerültsége ellenére is. A legkisebb neszre, mozgásra is azonnal reagált. Rohant a gazdi után, mint aki az életéért fut. Akkor is, ha Liza csak az emeletre szaladt fel gyorsan takarítani. - Gyorsan, mert Róz mellett valósággal lopva lehetett csak csinálni bármit, ami nem a csöpp vadász kölyök simogatása, karba vétele, buksijának a puszilgatása volt. Tisztán láthatóvá vált, mi is zajlik most a kis erdélyi kopóban. Félt elaludni, és félt felébredni. Nehogy kiderüljön, hogy a szép álom véget ért. S hogy ami eddig itt történt vele, az túl szép ahhoz, hogy igaz legyen... Róz soha életében nem kapott ennyi erős, sugárzó, szavakkal ki nem fejezhető szeretetet, biztonságérzetet. Ezért aztán Liza ahányszor elhagyta a nappalit, vagy felállt az asztaltól, a csöppség úgy követte őt, mint az árnyék. Őrizte... Nehogy kámforrá váljon a végre meglett boldogsága! Liza bárhová lépett, Róz egy csapásra azonnal ott termett. Több, mint testőr! - gondolta a gazdi, és igaza is volt.

Liza kiment a postaládához. Két perc távollét. S lám, a picurka zokogott! Pedig Lord mellette volt. Aztán még egyszer kiment, hogy a bejáratot rendbe tegye, a járdát lesöpörje. Öt perc... De a csöpp Róznak ez öt órának tűnt! Panaszosan sírt szorosán a bejárat ajtó mellett állva. S amikor a gazdi végre végzett, akkora ovációval fogadta őt, mintha öt év után Alaszkából érkezett volna haza...

Liza örült, hogy az örökbefogadás előtt nagybevásárlást végzett. Felkészült arra, mi lesz, ha... Vagyis, ő inkább attól tartott, hogy Lordot pár napig nem szabad majd egyedül hagyni a kicsivel, nehogy „rátörjön” a féltékenység, vagy a düh, hogy Róz nem Tina. Szóval, teli volt a hűtő, gondos volt az előkészület. Csak hát előbb-utóbb, idővel elfogy minden... Liza már most azt számolgatta: jóságos ég, vajon melyik lesz az a nap, amelyen már muszáj elmennie vásárolni? Mert az bizony másfél, két órányi távollétet jelent. Igazán közel egyetlen bevásárló

központ sem volt. S már előre azon izgatta magát: akaratlanul is mennyi szenvedést, izgalmat, kétségbeesést fog okozni Róznak azzal, hogy megvesz minden finomságot a négylábú kedvenceinek. A kis szuka nagy haspók volt, elképesztő mennyiséget tudott befalni, ami a korábbi nélkülözés miatt érthető volt. Az ellenben már komoly bátorságra vallott, hogy képes volt „lopni” Lordtól! Szemérmetlenül... S mert a nagy lapaj kan ritka jószívű volt, nem tépte meg az orcátlan tettéért a friss jövevényt. Ám a kertben Liza többször is látta, hogy „összevitakoztak” valamin. Róz, mint a rakéta, kilőtte magát, s futott sebesen, de az erős, hatalmas Lord utolérte. S amikor ezt Róza észlelte, azonnal hanyatt dobta magát. Vagyis... ez a megadás jelzése volt kutyanyelven. Róznak meg kellett hajolnia az óriási túlerő előtt. Lord méretei, súlya, mancsai, erős fogazata, életkora és tapasztalata előtt. Be kellett hódolnia! Mert ez a törvény. Vagy megadod magad, vagy megnézheted magad!... - Milyen különös ez! A farkasnyelvet, mely tizenegy alaphangból áll, évekkel ezelőtt megfejtették. De az ebek „beszédjét” még mindig nem! Csak következtetések, feltételezések, hipotézisek vannak. Tömérdek megfigyelés mellett. Ok-okozati következtetést a farkas és az eb kommunikációjának összehasonlításából tilos levonni, hiszen a kutya nem megszelídített farkas! Zölden tüzelő ordas szemeket kutyákon nem látunk. De a falka, a horda törvénye, a falkavezér uralkodói előjogainak elismerése és kötelező tiszteletben tartása mindkét fajra igaz. Ahogyan a rangsor, a hierarchia, a dominancia alapértékeinek elismerése, az uralomra törekvés, a társas hajlam is közös bennük. S ahogy a farkasok képesek öltre menni, élet-halál harcot vívni a vezéri címért, ugyanezt teszik a kutyák is.

A farkast sokáig az erdők legtekintélyesebb, legintelligensebb állatának tartották. Éles ész! Rejtőzik! Leccsap! Támad! - „A szürke ragadozó”, aki az álcázás nagy mestere. De, ha kissé másként is, lássuk be, erre a kutya is képes! Kedélyvilága pedig a farkasénál is gazdagabb. Hiszen érzi és éreztetni is tudja, ha éhes, szomjas, fáradt, dühös, támadni készül, menekül, féltékeny, fél, ha lehangolt, ha örül, ha bánatos, ha szeret. Jelzi, hogy ragaszkodik, vagy épp játszani volna kedve, netán sétálni vágyik. Keres, izgatott, barátkozik, vagy épp ellenséges, gyűlöl, ingerült, ideges. A kutyák érzelmi repertoárja jóval gazdagabb, mint ahogyan azt a felületes szemlélők, a „kutyátlanok” hinnék. Ráadásul minden eb képes kifejezni a büntudatot is. Ért a színleléshez, olykor zavart, érezteti a megszegyenülést, a szorongást, az agressziót. A területvédelemért, a hatalomért vagy a zsákmányért a farkas is, a kutya is küzd, harci magatartást tanúsít. A kutyák esetében egyértelmű az is, hogy a felségterületük határait vizelettel jelölik meg. Főként a kanok. Így jelzik: ez az ő birodalmuk! Más kanok jelzéseit lehetőleg azonnal „felülbélyegzik”. Alapvető ösztönük a territórium birtoklása, védelme, az élettér uralása. A kutyák tehát „olvassák” egymás üzeneteit, és vérre menő küzdelemre is készek a betolakodókkal szemben. Olykor vetélkednek, versengenek egy jó falatért, vagy a hatalmi helyzetért, a hierarchiában elfoglalt helyért is. Már a kölykök is. Egymással, s a nagyobb, erősebb kutyával is, amelyik súly, nem, életkor, marmagasság alapján „rendre utasítja” a nála gyengébbet. Fogcsattogatás, ijesztő hörgések, ugatások kíséretében, vagy anélkül. Persze, ezek is „fegyverek”! Hiszen az egyenes, merev testtartás, a felemelt farok, a mély, morgó hang, mint „pszichológiai fegyver”, - a támadás, a másik fél meghunyászkodásra kényszerítésének a jele. Ilyenkor várható, hogy kutya-párviadal lesz. Egyik győz, a másik veszít. A gyengébb alárendelt pózt vesz fel, behúzott farokkal, lehajtott fejjel áll, teljesen mozdulatlanul. Közben sűrűn maguk alá vizelnek ebben a stressz-helyzetben. S ha nem hanyatt dobják magukat, hogy hasuk legyen fölül, akkor a nyaki ütőeret tartják oda - kötelezően - a győztesnek. S a gyengébbnek addig kell mozdulatlanul állnia, amíg a győztes el nem fordul. A vesztes ekkor és csakis ekkor menekülhet. Tehát a kutyák világában is szigorú törvények uralkodnak, noha ők az ösztönök, a szagok, a mozgás és az érzelmek világában élnek.

Róz és Lord is tudta ezt jól. Liza is. „Laza”, baráti morgások, megértő vicsorgások, nagylelkű terelgetések érkeztek Lordtól a hebehurgya, ugrabugráló, hiperaktív, örökmozgó Róznak

címezve. Érthetően. A cserfes csöppség ugyanis oly boldog és szertelen volt, oly felhőtlen, határtalan volt az új otthonában az öröme, hogy bizony tény: már-már „pofátlanságnak” minősült az, amit Lorddal művelt. Az ágyon a hátára tette a fejét, sőt rátaposni, rajta pihe-súllyal keresztül gázolni is próbált. Mint egykor az anyjával, úgy viselkedett az életerős, szerencsére igen türelmes, közel hat esztendő kanna. Aki időnként persze - a levegőbe - odakapott, tehát jelképes fülest adott a kicsinek.

Lord látta és értette azt is: a kis szuka felborítja a család életét. Liza egyszerűen lépni sem tudott, mert ahová lépett volna, Róz nyomban ott termett. S annyira „örizte” a gazdáját, hogy a nagy igyekezetében egymás után kétszer is a perzsaszőnyegre vizelt. Ahelyett, hogy ki-kéredzkedett volna!

Liza Lordhoz hasonlóan végtelenül türelmes volt a csöppséggel szemben. Nem szidta, csak dicsérte, biztatta, amikor csak lehetett. Sűrűn egyik kezével a szukát, másikkal a kant simogatta egyidejűleg. Lelkifurdalása volt, ahányszor felvette, ölbe vette pici Rózt - Lord szeme láttára. Mert az angol pointer bármennyire tudja is, hogy az ott még kölyök, kicsike, védtelen, esetlen, ő meg már felnőtt, nyilvánvaló, hogy az effajta történések - ahogyan az emberek világában, a testvérek között is - a két négy lábú kedvenc között is feszültséget teremtenek, s Lordban törvényszerűen féltékenységet gerjesztenek. Micsoda szerencse, hogy Lord higgadt, bölcs megértéssel kezelte mindezt! Hiszen meg is téphette volna a nála jóval gyengébb, kisebb kölyök szukát. Aki valóban oly gyors volt, úgy futott, mint egy agár, máris úgy küzdött, mint egy komondor, olyan játékos volt, mint egy tacsó, és oly elegáns, intelligens, mint egy vizsla. Elképesztő produkciói voltak, mind sűrűbben. Csöpp termete ellenére, mint a rakéta, úgy lőtte ki magát, hogy Liza körül szívósan ugrálva legalább a gazdi derekáig felérjen. S becsületére legyen mondva, Lady Rosalie - miközben alig aludt, - ébrenléte egyetlen percében sem hagyta békén a családját. - Igen! Élő dinamit! Hol a gazdijával, hol Lorddal, de főleg Lizával „foglalta le magát”. Ha épp nem ugrált, akkor felfedező útra indult. E néhány „szabad percben” azonban nem volt sok köszönet, mert Róz cipőkkel, papucsokkal, aztán kisebb szőnyeggel a szájában érkezett vissza... Képes volt az emeletről levonszolni egy két méterszer nyolcvan centis szőnyeget! Ami komoly teljesítmény a kis kölyöktől, mivel kereken tizenhét márvány lépcsőfokkal kellett megküzdenie a mindössze ötven centiméter hosszú, karcsú, négy, tizenhét centi hosszú lábán suhanó, szárnyaló kis vadászlánynak. Aki láthatóan erősen kezdett érdeklődni a textíliák iránt, ugyanis a szőnyeg-hadművelet után rögtön a függöny-rágás következett. S aztán... hopp, jelezte, hogy „gazdi, menjünk ki!” De mire a fagyos telet ellensúlyozandó Liza az izgága csöppségre rá tudta adni a kutyakabátot, addigra késő lett. Róz bepisilt. - Igen, már megint a perzsaszőnyegek egyikére...

Nézzük, milyen vezényszavakat kell majd gyorsan-gyorsan megtanítani az új családtagnak! - jelölte ki magának a feladatot Liza. A válasz pedig szinte magától adta magát. Először is a nevét kell megtanulnia. Aztán a legalapvetőbb dolgokat, mint például: gyere ide! Ül le! Fújj! Jól van! Séta! Lassan! Állj! Vigyázz!

Mire Liza mindezt végiggondolta, máris egy újabb incidensnek lett a szemtanúja. Lord a kerti teraszon, a szőnyegén feküdt, amikor... Róz, az energia-bomba, élő dinamit, hirtelen megindult, és... mintha szoptatás közben az anyjával évődne, ismét úgy viselkedett a „meglett, felnőtt kanna”. Nekifutott, lábával bökölte, lehasalva játszani hívta, és körözött a kan körül, mint a keselyű az áldozata fölött. Szóval, benne volt a levegőben, hogy érik, erősen érik - jobb esetben egy „tasli”, rosszabb esetben egy figyelmeztető, lehiggasztó megtépés. Mert bizony tény, hogy a Lady nem ismert határt és nemigen bírta visszafogni magát. Liza gyorsan

„szétválasztotta” őket. - De jaj, mi lesz, ha legközelebb elkésik, vagy épp dolgozik, főz és nem látja meg időben a történéseket?

Róza elemében volt, sok időt nem hagyott se hamleti vívódásra, se merengésre, töprengésre. Lady Rosalie ugyanis jött, s bemutatta az újabb attrakcióját. Liza nagy nehezen kislisszolt a konyhába, hátha „meg tud szökni” Róz figyelő tekintete elől... Sietve megmelegítette a félbehagyott ebédjét. Bevitte az étkező asztalra, majd elkövette azt a hatalmas baklövést, hogy a rántott csirke sült krumplival fogás mellé salátát szeretett volna hozni magának... Lord vakkantásából tudta, hogy odabent valami huncutság történik. De... legvadabb álmában sem gondolta, hogy belépve a nappaliba, milyen látvány fogadja... A csöpp kopó kölyök Liza szeme láttára ugrott fel a székről az étkező asztalra, ahol a világ legtermészetesebb módján kezdte mohón falni a gazdi tányérjából a rántott húst. Lord hiába szólt rá... Pedig az a vakkantás biztosan azt jelezte, még időben, hogy: Állj! Hová mégy? Quo vadis? - Mert a székről még lett volna visszaút... Lefelé. S nem föl, a falkavezér tányérjához!

Liza úgy meglepődött, hogy hirtelen alig bírta megszólalni. A kölyök pedig oly mohón falta a rántott csirkét, hogy... tiszta szívből kacagni kezdett. Meg kellett volna szidnia a szemtelen kölyköt! Ő meg csak nevetett... Pedig ekkora szemtelenséget még soha életében nem látott... Utóbb azonban kiderült: ez még csak a kezdet volt! Róz kirohant a kertbe, és szemmel láthatóan legkevesebb hatvan kilométer per órással száguldozott körbe-körbe, mígnem rátalált egy óriási fenyőtobozra. Fel-feldobálta, szöktette szökellve, légi balettozott vele. Hatalmas sebességgel „közlekedett” a két méter magas teraszról föl-le ugrádozása közben is. Helyből ugrott, mindig nekifutás nélkül, mint az anyahajókról felszálló extra vadászbombázók... Róz baby fáradhatatlanul körözött, dobálta a fenyőtobozát, már-már cirkuszi mutatványt adott elő. S amikor hatvannal - fékezés nélkül - bezuhant a teraszon a székre, az bizony nagyot szólt... Amerre Lady Rosalie járt, ott kő kövön nem maradt. Liza sajnálta már, hogy „póriasan egyszerű” nevet adott a kis jövevénynek. Valójában a Perpetuum Mobile illet rá. Vagy a Lady Dinamit.

Liza mélyen átérezte Lord nehéz helyzetét. Olykor pár percre csak azért vitte ki a kertbe Rózt, hogy a kan pihenessen. Legalább... pár perc nyugta legyen. Azt, hogy Rosalie egyszer csak elfárad, és a házban csend, rend, béke lesz, már nem remélte... Dinamit Kisasszony mellett ennek a matematikai valószínűsége kerek nullára volt. Lizának azonban rettentően tetszett a csöpp szuka, aki már mindenki másnál „kiverte volna a biztosítékot”. Ő viszont mindent megbocsátott neki. Mindketten a sebesség megszállottjai voltak. A találkozásuk nem lehetett véletlen. Biztosan így volt ez megírva... Róz persze ezt nem érthette. Azt azonban szemlátómást tisztán érezte, hogy a sors jó helyre vezérelte őt. Ide. S hogy valóságos kis ördöggént viselkedik, arról sem volt tudomása. Számára minden így volt természetes. Első perctől fogva talpraesetten viselkedett. Igazi megszeppentsége legfeljebb másodpercekig lehetett. Aztán... mindinkább feltalálta magát. Már első nap hempergett a boldogságtól. S ez a hatalmas nagy érzés egyre erősödött benne. - Végre! Itt minden együtt van. Szabadság, szeretet, jólét, jó gazdi-falkavezér és rendes kutyatárs. Amikor az ivartalanítási műtétet követően, az érkezése előtti napon a varratokat szedték ki, s visszavitték őt ugyanoda, még nem sejtette, hogy másnap... a gondviselő varázsol neki valami csodát, s az ő kis hányatott élete végre jóra fordul majd.

Liza áldotta az eszét, hogy hétvégére esett az örökbefogadás. Az már nyilvánvaló volt, hogy az első napokban dolgozni nemigen tud majd. Mert... Róz jön, jön, padlógázon rohan, és... már csak az a kérdés, mi marad így a lakásból? Főképp, mert a kopó kisasszony rákapott a papírokra is... Lizának rettentően kellett vigyáznia, nehogy úgy járjon, mint egykor a Sunny

Nice Angel nevű német spicccével, akit imádott, de tény, hogy a spicc meg az iratokat imádta. Bizony megesett, hogy fogával az aszalterítőbe kapaszkodott, így mindent lerántott. A terítőn lévő iratokat pedig különleges kincsként kezelte. Annyira, hogy kirohant velük a kertbe, be a kúszófenyők alá. A gazdi meg kétségbeesve kérte, hogy „csak azokat ne!” De édes volt a huncutság, Sunny pedig zavartalanul tépkedte, rágta a papírokat. Hiszen a gazdi sehogyan sem bírt a kúszófenyők alá bebújni és a vircsaftnak véget vetni. Így aztán, mire Sunny kitombolta magát, a hivatalos okmányokból alig maradt valami... Liza nem verte meg, szidni is alig szidta, csupán szomorú volt. S Sunny épp ebből értett legtöbbet! Számára a legnagyobb büntetés az volt, hogy a falkavezér szótlanságot tanult.

Liza elővigyázatos volt. Tanult a múltból. Látva Róza határtalan aktivitását, huncutkodását, már semmi fontosat nem hagyott az asztalon. Mindent szekrényekbe zárt. Nem haragudott, de értette már, hogy a csöpp szukákból ilyenkor elementáris erővel tör fel percenként - elemi ösztönként - a felfedező, mindent kipróbálni akaró, mindenre kíváncsi rosszkódás. A „szombat esti láz” évekre állandósult Róza csibészkedéseiben is.

A következő nap legfontosabb eseménye az volt, hogy a viharos ebéd után immár hármasan indultak közös sétára a Templom kertbe. Lord elképesztő húzó erejét és Róz hebehurgya össze-vissza ráncigálását egyidejűleg kellett Lizának kivédenie. Pazar kihívás... Innen szép győzni! - gondolta magában. Okkal, mert az angol pointer kan a maga harminckilenc kilójával, ellentmondást nem tűrő határozottságával, némelykor konokságával, átvenni próbálta az irányítást. Amerre ő rántott, a másik kettőnek arra kellett mennie... Vagy mégsem? - Igen, rövid póráz, sok türelem, és a gazdi talpraesettsége kellett ahhoz, hogy Lord egyáltalán sétáltatható legyen. A kiváló vadász ugyanis keresztbe-kasul, szertelenül rohangult volna, ösztönösen követve a Templom kerti szagnyomokat. Mint a Forma 1-ben Max Verstappen, örült módon úgy vágott Liza elé séta közben, nem is egyszer. Sűrűn, szabálytalanul, könnyörtelenül. Csoda, hogy a gazdi el nem esett. Bizony, épp elég volt ezt naponta egyszer ellen-súlyozni. Egy másik eb hasonló megrendszabályozatlansága már-már veszélyessé tette az elméletileg kellemes, valójában Liza számára pokoli közös programot. De... nem akarta megfosztani őket a napi örömtől. Megtette, amit kötelességének érzett. Öröme azonban sohasem volt a közös sétában Lord érkezése óta. S ezt az „alapélményt” valósággal felszo-rozta a kis Rosalie rakoncátlansága. Össze-vissza vonszolta Lizát. Rendszeresen Lorddal ellentett irányba vágyott menni. Ráadásul kitalált egy egészen elképesztő séta-alakzatot, ami végképp megnehezítette a gazdi dolgát. Érezve Lord hatalmas erejű húzását, vonszolását, Róz nem előre, hanem hátrafelé lépett, s a póráz sorozatosan, szabályosan feltekerte Liza lábára... Szóval, igencsak nyögve nyelős, nehéz, fárasztó és veszélytelennek cseppet sem nevezhető mutatvány volt az első közös Templom kerti sétájuk. - Ej, de jó volt végre hazaérni! S most már Róz is átérezte, mit jelent az „otthon, édes otthon” érzése. Igen, szemmel láthatóan már haza érkezett a csöpp kopó. Pedig még csak alig pár órát töltött itt.

Róz a féktelen sebesség, az állandó mozgás, csibészkedés és az örök nyughatatlanság családi jelképe lett. Aki mellett „normális” élet kizárólag olyankor lehetséges, amikor a kis hölgy alszik... Miközben tény: jaj, de nagyon hiányzott ez az „élet” a keserű otthonból Tina halála után!... És most Rózi lendületet, újszerűséget hozott a bánat tespedtségébe. - Na! Most meg ez a baj?... Micsoda dolog az, hogy mindig arra vágyunk, ami éppen nincsen? - tűnődött Liza. S tulajdonképpen már nem is tudta biztosan: kire kellene haragudnia? A rakoncátlan kis Rosalie-ra, aki fenekestül felforgatta addigi életüket, vagy önmagára, amiért olykor már az „így sem volt jó, úgy sem volt jó, sehogyan sem volt az jó”-típusú magyaros életérzés születésére lett figyelmes önmagában. Noha ő nem itt született, de itt élt, itt járt iskolákba, az első két diplomáját is itt szerezte meg, első házasságát is itt kötötte, Budapesten élt a már felnőtt,

egyetemista fia is, tehát... ezer szállal kötődött Magyarországhoz. Mégsem volt magyar. S még a két kutyája közül is csak az egyik volt az. Pontosabban: erdélyi.

Hogyan tovább? Mi a teendő Róz szocializációja érdekében, hogy mielőbb „élhető étellel” örülhessenek együtt ők, mindhárman? Liza gazda, Lord és Róza... S hogy ki is itt a falkavezér, hogy néz ki a családi hierarchia, azt többé már ne kelljen feszegetni. Meg aztán a közös útírány is világos legyen. A „quo vadis?” Hová megy? - kérdésre a választ ők hárman együtt, közösen, egységesen érezzék, s adják meg, az útírányt pedig mindnyájan jól ismerjék...

IV. FEJEZET INKOGNITÓBAN...

Másnap Liza oly korán kelt, amikor a kis kölyök a rengeteg rohangálás miatt még nem tudhatott feltápaszkodni. Ivott egy hatalmas adag tejeskávét, rágyújtott egy szivarra, és elhatározta, hogy most rögtön megtalálja a megoldást „a” problémára. Vagyis,... addig fog a teraszon ülni a kedvenc „falkavezéri” helyén, amíg rá nem jön arra, mit is kell most tennie.

Nincs a világnak annyi kincse, amennyiért ő Róziról - akár csak egyetlen napra is - lemondott volna. Noha lépni, sőt élni se hagyta őt a görcsösen ragaszkodó csöppség. Ha egy pillanatra kiment a teraszra Róza nélkül, máris keserves, kétségbeesett sírás-rívás lett a dolog vége. Ilyen kutyája nem volt még. A múlt tapasztalataiból egyszerűen „előhúzzható” receptje nem akadt. A helyzet tehát... cifra volt. A kérdés pedig az: hogyan érhetjük el, hogy Róz - a szükségszerű, és elkerülhetetlen távollétei idejében - ne szenvedjen, ne sírjon, s biztos legyen abban, hogy a gazdi előbb-utóbb jön, nem hagyja cserben, de időnként el kell mennie, hogy elintézzé és megvegye mindazt, ami a család számára nélkülözhetetlen? S jó lenne megérteni azt is: vajon Lord miért nem elég Róznak ahhoz, hogy ne érezze magát egyedül?

Liza meghányta-vetette magában a gondot, nézte a problémát jobbról, balról, már Einstein relativitás-elméletét is bevetette, sőt, filozófiai mélységekben is kalandoztak a gondolatai a természet és a társadalom, a gondolkodás és a megismerés, sőt, a lét és a tudat viszonyát is boncolgatva, de érezte, hogy az „eredmény” csak nem akar megszületni. Legfeljebb az a felismerése „érkezett meg”, hogy ezen a gyönyörű kora hajnali téli reggelen, a sötétség halálának, s a fény születésének a pillanataiban - lassan ideje bemennie. Egyrészt, hogy igyon még egy csésze ébresztő-gyorsító kávét. Másrészt, hogy melegebben felöltözzön, mert erősen érezte a zimankót a szélvédett teraszán is, főként a lábain meg a nyakán.

Liza bizakodó volt és derűs. Mint mindig. Pedig... ennyire tanácstalan talán még sohasem volt. - Sebaj! Isten-Sors-Gondviselő előbb-utóbb biztosan „megüzeni” majd a megoldást! - biztatta magát jóleső érzéssel kortyolva a kávét tejjel. S a „csoda” hamarosan meg is érkezett. Igaz, nem az, amelyikre ő várt, hanem egy másik... A kedvenc szemközti fáin egyszer csak feltűntek a kergetőző mókusok! Számára ők, akárcsak a pillangók, mind a szabadság, a felhőtlen boldogság, a derű, a vidámság, és a könnyed elegancia megtestesítői voltak. Tetszett neki, hogy a magyar népnyelv cibókának, evetnek, sőt „kelempájsz madárnak” is nevezi őket. Pedig: közép-európai vörös mókusok. Ez volt a hivatalos nevük. Mert másutt jóval sötétebb, barnásabb, sőt több helyen egyenesen fekete a bundájuk. Állítólag - a fekete macskához hasonlóan - az evetek, cibókák közül is a feketék hoznak szerencsét. Liza kedvelte a keleti szürkemókusokat, meg az amerikai rókamókusokat is. A Maláj-félszigetet uraló repülő mókusokat pedig egyenesen imádta! Itt és most azonban tökéletesen beérte a bozontos bundás, bátran szaltózó helyi vörös erdei evetekkel, akik légi akrobata mutatványokkal kápráztatták őt el. - Gyönyörűen indul a nap! - repesett a lelke. S valóban! Róz annyira kimerült, hogy még mindig mélyen aludt. Nem sírt fel. Ezért sikerült némi időt „lopnia” önmaga, s a gondolatai számára. - Mint egy kisgyerek! - sóhajtott. Mert, bár nem tegnap volt, nagyon is emlékezett még a fia ama periódusára, amikor óramű pontossággal hajnali három órakor rendszeresen felébredt, és reggel hat-hét óra előtt véletlenül sem aludt el. Ő is sírt. S a mama karjára véve, föl-le járva dajkálta, cirógatta élete értelmét. Úgy hajnali öt felé énekelt is neki, játszott is vele. Aztán... elröpült az idő, a kicsiből nagyfiú lett, aki már a második diplomája megszerzéséért küzd. Nehéz időszak volt az is, és lám, megoldódott! Mára minden nehézség, gyötrelme szép emlékké szelídült. - Ugye, milyen fantasztikus az élet?

Múltak a percek, a „Róz-veszély” már-már kopogtatott a kívül-belül parányi kopó lábakkal agyonkarcolt hófehér teraszajtón, de „az ötlet”, a recept, a megoldó képlet csak nem akart kipattanni Liza fejéből. Sőt, minél jobban erőltette, annál kevésbé haladt előre. Közel állt ahhoz, hogy valami... sötét folt, reményvesztettséget sejtető buta bánat szülessen a lelkében a késlekedés miatt. Ezért aztán hozott magának még egy kávét, rágyújtott egy újabb szivarra, és a „ne legyél szomorú!” - gondolatkörré hangolta magát. Szébbnél szebb szavak jutottak eszébe a hajnal hasadásáról, az égi mezőn a napfelkelte, a szivárványfény születéséről, öreg tölgyfák sóhajtozásairól, sárgarigók ébresztő daláról, a féktelen jókedvről, a mámoros boldogságról, - mígnem hirtelen, és ijesztően magas frekvencián... felsírt Róz. Panaszosan. Kereső kétségbeeséssel. Úgyhogy Liza máris rohant, az anyák végtelen gondoskodó ösztöneit maximálisan mozgósítva.

- Hopp! Itt van Rosalie! - kiáltott fel Liza. A csukott terasz ajtón át is tisztán hallotta a csöppség keserves, kétségbeesett felsírását az emeleten. Róz kinyitotta szemecskéit a franciaágyon, és... most először nem feküdt mellette a gazdi! - Ugyi, mint egy kis örült, úgy száguldott le hatvannal a lépcsőkön! S mert a földszinti nappaliban sem látta Őt, akinek a derekáig felugrálva szeret jó reggelt kívánni, - roppant csalódottá vált. Olyannyira, hogy egy oktávval magasabb hangon, és még elkeseredettebben zokogott. De amint belépett hozzá Liza, már az örömmel vegyes panaszkodás szólt a kis kölyök rívásából. Volt benne valami... erős szemrehányás. Ha létezne az a bizonyos „fordító gép”, alighanem olyasmit hallana most emberi nyelvre fordítva, hogy „mondd, gazdi, mégis hogy tehetél velem ilyet? Hát ezt érdemlem én? Amikor reggeltől estig alig alszom, és egyfolytában téged leslek! Nehogy elmenj, elsőkj tőlem! Mert azt nem szabad!...”

Liza szívéhez emelte a kis kopót, dajkálta, föl-le járt vele, mint egy kicsi gyermekkel az anyja, és egyfolytában vigasztalta, biztatta őt. Aztán pazar reggelit varázsolt. S - bár a „Róz-szindróma” megoldására nem talált gyógymódot, mégis derúvel indította újabb közös napjukat. Melynek a végén át kell majd sétálniuk a doktorhoz, mivel a chip a Vigyél Haza Alapítványt jelöli meg tulajdonosként, miközben a kis rosszcsonznak már új gazdija van. S holnaptól bizony sűrűsödnek majd a feladatok. Jelképes szabadnapot vett ki hétfőre, amit keddtől már semmiképp nem lehet folytatni.

Liza felkapta, ölelte, simogatta, dajkálta, vigasztalta a csöpp kölyköt, aki a testközelségtől, a gazdi „azonosító illatától”, s persze, már önmagában véve a látásától is megnyugodott. Olyannyira, hogy ez lett az a nap, amelyen Róz kimutatta a foga fehérjét, benyújtotta egyénisége összes fontos jegyének a bizonyítását, szóval, letette a névjegyét. - Aj, de még milyen! Azonnal kiderült, hogy itt soha többé nem lesznek szürke hétköznapok!

- Aha! Ahová lépek, ott Róz terem! - kiáltott fel Liza. Nem csoda. A rajongó csöppség miatt szó szerint lépni sem tudott. Mindenhová követte, kísérte fáradhatatlanul, s a derekáig ugrált fel egyfolytában. Ha mégsem, akkor mögötte vagy mellette állt, s amint lépni készült, Róz „lecsapott rá”.

- A csendes pusztító! - Liza délelőtt tíztől már így szólította a kis kopót, aki válogatás nélkül mindent rágott, szétszedett, lefejezett. S a megmaradt darabokon a „halálos rázó ösztön” nevű eb-mutatványt gyakorolta. Mi tagadás, ügyesen.

Rosalie egész délelőtt elemében volt. Folyamatosan legkevesebb hatvan kilométer per óra sebességgel száguldozott, és... jaj annak, aki, ami az útjába került! Már a kert leamortizálását is megkezdte. Nagyjából minden második bokrot rágni kezdett. Folyamatosan új és még újabb

célpontot keresett. Mindenre és mindenkire hevesen vadászott. A saját téli kabátkájára is, amit - ha egy pillanatra fékezett és megállt - azonnal marcangolni, tépdesni kezdett. Sikerral!

Még delet sem ütött az óra, amikor Liza - bár könnyesre nevette magát, és tiszta szívből kacagott a kerge kis mutatványoson, - már kiosztotta Róznak „a világ legrosszabb kutya” címet. S megemlítette azt is, hogy soha életében ilyen csibész négy lábú társa még nem volt. Pedig kutya nélkül soha nem élt.

- Kérlek, Rosalie, lepj meg engem azzal, hogy egy-két másodpercig nem rosszkodsz! Volnál szíves megpróbálni? - kérdezte a hebehurgya kis hölgyet Liza. De minden hiába volt. Róz rohant, rágott, s körülötte minden egész azonnal eltörött. Kiborított és felborított, mindent megkóstolt, felkapott, feldobált, és szökelt, rombolt, pusztított. Mindenki agyi stroke-ot kapott volna tőle. Csak Liza tudott kacagni Róz elképesztő csibészségein. Tudta azt is, hogy a kis erdélyi kopó most „lövi be” magának a „hány a mennyit”. Vagyis, egyfolytában feszegette a határokat. S mert a gazdi könnyesre nevette magát, ez bizony olaj volt a tűzre!

- Hopp, jön Róz! Vigyázat! Róz-veszély közeleg! - tudósított Lordnak a gazdi. S valóban, Lady Monster, a sebesség, a száguldás és a rombolás csöppnyi, de annál hatékonyabb megszállottja nagyot fékezett, és... megállt, vagy egyből felugrott a teraszon kiválasztott székbe, ami nagyot nyekkent, s a kis bestia onnan szemlélte tovább a kertet. De csak rövid szemlét tartott, mivel nyomban halaszthatatlan székpárna-rágási kényszer tört rá.

- Róz! Ha nem lennél, téged ki kellene találni! Mondd, mi vagy te? Dinamit? Esküszöm, ha téged ellenséges területen bevetnének, egymagad fél hadosztályt kitennél! Kő kövön nem maradna! - fakadt ki Liza. S valóban, a rosszcsonkódást illetően Rosalie a bőség zavarával kápráztatta el a gazdiját. Aki délben már határozottan meglepődött, ha egy, azaz egyetlen egy percre a kis energia-bomba szuka megállt.

Róz váratlanul leült Liza elé, és mélyen a szemébe nézett. Talán... azt akarta tudatni, hogy na, szóval akkor megjöttem, ilyen vagyok, mit szólsz hozzá?

Liza csóválta a fejét, s halkán odasúgta Róznak: Nem baj! Ilyennek foglak elfogadni! És minél rosszabb leszel, annál jobban foglak szeretni! Mert szükséged van rá!...

Rosalie azonban nemigen törődött az effajta jövőt meghatározó szavakkal. Fogta magát, beszaladt a nappaliba ebédelni - úgy, hogy Lord szeme láttára lopott a nála húszszor erősebb, nagyobb eb tányérjából...

- Te jóságos ég! Na, most mi lesz? Mit lép erre egy erőtől duzzadó angol pointer? Tasli, pofon jön, vagy megtépés? - szörnyülködött Liza. S rettentően meglepődött azon, hogy nagyvonalú, elnéző, de határozott, mély, erős morgással elintézettnek tekintette az affért Lord.

Ezek után, ha Rosalie egy percen át nyugton maradt, már valósággal aggódni kezdett: mi történt? Hiszen egy perpetuum mobile ilyet nem tesz!

Egy óra tájban Liza már biztosra vette: Rózát kiképezni, megtanítani arra, hogy „jó” kutya legyen, biztosan nem lehet. Ő az, akit legfeljebb agyonütni, de a rosszkodásról leszoktatni nem lehet...

Liza soha életében nem legyintett meg - még csak újságpapírral sem, - egyetlen kutyát sem. Úgyhogy szép csendben, derűs mosollyal elfogadta a helyzetet. Azt, hogy - íme, ez Róz! Szertelen kis cirkáló romboló, aki ugyanakkor imádnivaló! Igaz, mindössze két állapotában élhető az élet mellette. Amikor alszik, meg amikor eszik. Harmadik opció ... nincsen. De továbbra is úgy érezte: a világ minden kincséért sem válna meg ettől a kicsitől! Ha leamortizál mindent, akkor sem. Tény, hogy Rosalie ... erősen igyekezett. Óránként tízesével

tépdelte szét, s rágta meg a sípoló játékeit, - a nyúltól a békán át a malackáig s a tyúkiig - mindet. Így aztán már egyik sem sípolt, s amúgy is félfejű, féllábú „róznyálás” torzókká váltak. A kis baby lady idővel a szőnyeget is elkezdte rágni. S újból támadta a függönyöket, meg a sötétítőket is.

Rózi fáradhatatlanul dolgozott. Tulajdonképpen nem is csoda, hogy három eb adagját veszi magához rendszeresen. S ha jobban belegondolunk, már azon sem kell meglepődni, hogy Róz a száraz táp darabkáit - huncutkodásból, - szépen sorra „beleeregette” a vizes edényébe. Hátha így jobb lesz! Mármint a víz, vagy a marhahúsos táp.

- Nicsak, nicsak! Róz, a csodák csodája! - jegyezte meg Liza látva, hogy a földszinten parádés káosz van már. Meglátszik, hogy itt a hatalmat egy hebehurgya huncut hölgyike vette át. Szanaszét heverték a nappaliban Róz „áldozatai”: a megtépett, megrágott, lefejezett játékok, golyóstollak, fenyőtobozok, elcsent újságpapírok, félig rágott csonttorzók.

Amikor Liza már úgy hitte: több meglepetés nem érheti őt, Róz nyomban rácaffolt erre. Hozta a formáját. Nekifutás nélkül felugrott pici lábaival a székbe, izegni-mozogni kezdett, és... láss csodát, fejen állt! Igaz, végül „nyakon állás” lett a parádés produkcióból, ami így is pazar volt. Lady Róz veszélyes nő... - állapította meg Liza. De bármit is csinál, sohasem lehet haragudni rá! - mondta, és oly nagy szeretettel emelte, ölelte magához a kis kopót, mint anya a javíthatatlan, hétördög gyermekét.

Liza élvezettel nézte a csöppség világfelfedező érdeklődését, nagy-nagy toleranciával megértette, hogy öparányiségának óriási a mozgásigénye, ritka kiváló a szaglása, s így persze, hogy száguldoznia, szaglásznia, rágnia, mindent megkóstolnia kell. Ez nála már-már amolyan belső kényszer.

Rosalie genetikailag kódolt vadászösztöne nem csupán akkor vált szembeötlővé, amikor a Templom kerti séta közben alacsonyan szálló, vagy épp a fűvön sétálgató dolmányos varjak látványa hozta őt lázba. Ugyanez történt otthon a kertben a mitugrasz verebekkel, a fekete rigókkal, a cinkékkal, s az ökörszemekkel is. Róz, mint a rakéta, valósággal kilőtte magát, szinte lebegett a föld felett a levegőben, megtett mindent, de... a szárnyasok szárnyalásával csak nem bírt. - Sebaj! Soha nem adta fel! S ha a startban a becsukott terasz ajtó akadályozta, hevesen kaparta az üveget, de még a függönyt is. Mert ha ő egyszer vadász szemmel „gyanús mozgást” látott az üvegen át, akkor akadályt nem ismerve, neki bizony mennie kellett! Akár az ajtó üvegén is át...

Róz élénksége, intelligenciája, csöpp kölyök volta, bújós természete, okos, kíváncsi kis buksija, levegőbe beleszagolása, hetyke tartása, érdeklődő fülelése, fejcskéjének jobbra-balra ingatása mind-mind lenyűgözte a gazdit. Ő nem a rombolásokkal törődött, hanem sokkal inkább azzal, hogy Rosalie itt végre tényleg boldog... Önfeledt hempergése, a gazdi kezére, nyakára nyomott Róz-puszik, s az erős kötődés, mely miatt a kis kölyök rögtön bömbölt, ha egy pillanatra nem látta Lizát, - mind erről árulkodott. Az örökre szóló, láthatatlan szálakkal szövődő erős kötelék első látásra, percek alatt megszületett közöttük. S hogy Róza éjszaka ágyban, párnák közt alhatott a gazdája mellett, odabújhatott hozzá, nedves orrocskájával végigszagolhatta Liza arcát, haját, nyakát, - hihetetlen örömmel töltötte el a pöttöm szukát.

Lizát bámulatba ejtette, hogy Róz mennyit képes - súlyos következmények nélkül - enni, s hogy még teli gyomorral is élénken ugrabugrál, vadászik. Ez épp oly figyelemre méltó tulajdonsága volt, mint az éber alvás felső, illetve már-már túlzó foka. Nem beszélve a csavaros

észjárásáról, a hó-kóstolásairól, törülköző-hurcolásairól, amikor kis bohóccá válva neveteti a gazdit, hiszen olyan, mint egy egérke, esernyővel.

Délután Liza már azt is tudta, hogy kutyalánya minden értelemben szereti feszegetni a határokat. Most például a terasz szélén egyensúlyozott, roppant ügyesen! Lám, micsoda limbikus rendszere van a kis akrobatának! - gondolta a „mama”. S Róz jött, látott, győzött! Fáradhatatlanul bóklászik, rombol, rágcsáló emlősöket kenterbe verve rág, rág, és egyfolytában mindent rág, no meg szag-regényeket olvas! Mindenhol! Vonzzák őt a tarka színek, izgalmas formák, a különféle anyagok. Belakta a két kerti kutyaházat is. Persze csak percekre. Az emeleti franciaágygal még a téliesített luxus ól sem vetekedhet.

Ahhoz még kevés volt az együtt töltött idő, hogy Liza megérthesse, megfejthesse Rosalie összes sajátos, egyedi és egyéni hangjelzését. De azt már tudta, hogy erős, magas hangon sírt, zokogott, amikor rátört az „anyásság”, s a gazdi épp nem volt elérhető közelségben. Jóval hangosabb és mélyebb, öblösebb hangon csaholta Lordot követve a kettejüket szándékosan ugattató szomszédot. Róz specialitása volt az „izgalmi ásítás” rövid, vinnyogó hangjelzése, amit a közös séta előtti készülődéskor hallatott. S van a „rosszat álmodtam, gazdi”-típusú hangadási különlegessége is. Lizának ez is mind nagyon tetszett...

Hogy mit szólt mindehhez Lord? Túrt... Pedig Rózi gyakran úgy tett vele, mintha a kutya-anya lenne. Gátlástalan szemérmelenséggel rálépett, végigszagolgatta, a fotelból átugorva a díványra felkúszott Lord hátára, s valósággal rajta lovagolt. Aztán tévézés közben fejtartónak vélelmezte és használta a nála húszszor erősebb kant. - Hihetetlen, amit ölédisége engedett magának... A Lord tányérjából való lopásról nem is szólva! Úgyhogy az máris látszott: az angol pointer óriási intelligenciával, megértő toleranciával kezelte a szuka kölyök rosszalkodásait... Titokban talán tetszett is neki a talpraesett törpe szuperlány vagánysága. S nem kizárt, hogy ökölyöksége egészen magas, csaknem denevéreket utánozó frekvencián kibocsátott hangjelei sem hagyták őt hidegen.

Szó, mi szó, Róz valóban úgy tűnhetett minden külső szemlélő számára, mintha - inkognitóban - a kisördög maga volna, kutyakölyök képében. Lord pedig az újdonsült család egyetlen hím tagjaként amolyan falkavezérnek látszódkhatott. Liza pedig... - ugyancsak inkognitóban - egyszerű, hétköznapi magyar átlagpolgárnak, egyedülálló, így könnyen sebezhető „megállapíthatatlan korú civil nőnek” mutatkozhatott a felületes szemlélők félvak szemeiben. Szóval, azt mindenképp meg kell hagyni, hogy ők hárman amolyan „inkognitós” családot alkottak. Amit Róz még véletlenül sem sejtett. A szélvész kisasszonynak fogalma sem volt arról, hogy tulajdonképpen ő hová is csöppent.

Róza az első három napos bemutatkozó, pusztító hadjárata közben - megszegyenítő vereséget mérve a világ összes rágcsálójára, - a „felfedezés-hadművelet” súlypontját a lakás és a kert talajszinti, könnyen elérhető darabjaira helyezte. Liza arcát, haját, alakját, és főleg a feltűnően finom illatát - azonnal megjegyezte. De őt tüzetesen még nem térképezte fel. Érthetően, hiszen minden energiáját lekötötte valami más. Minden, ami rongálható, rágható, ketté törhető, elcsenhető és megkóstolható volt, komoly kihívást jelentett számára. Egészen elvonta a figyelmét. Szó szerint nem ért rá górcső alá venni a gazdit, annyi sok csábító huncutkodás kísértette. Így aztán első körben beérte azzal, hogy: „A gazdi okés. Jó. Pazar jó! Amit, ahogy csinál, ad, ahogyan reagál, az eddig mind nagyon rendben van!”

Igazából csak az az egyetlen furcsaság tűnt fel neki, hogy Nőnemű Nagy Fehér létére - egyedül van és szivarozik. Bent soha, csakis a kert teraszán. Meg aztán sűrűn teázik, kávézik. És olykor - rövid időre - elvonul, bezárkózik valahová az emeleten. Oda, ami az egyetlen mindig bezárt hely a házban. Csak ide nem szabad bemenni, még eb-kedvenceknek sem. A többi

helyen szabad a pálya! Az egész földszinten! Még a szűk spájzba meg a garázsba is sikerült benyomulni felderítés céljából. S az emeleti folyosót meg a hat szobából a másik ötöt is sikerült becserkészni. Malőr eddig mindössze egyszer csusszant be, amikor a gazdi kijött az öltöző szobából, s Róz surranó tolvajok módjára úgy slisszolt be a csukódó ajtón, hogy... szétváltak útjaik. Rosalie nem ezt akarta! Dehogyan vágyott ő arra, hogy a lekapcsolt villany okozta sötétségben - rengeteg ruha, kabát, cipő, szekrény meg tükrök társaságában - becsukott ajtó mögött egyedül legyen! Elemi erővel tört fel belőle a fájdalmas nyüszítés, hogy: „segítség!”

Liza rögtön kapcsolt, mert lefelé a lépcsőn - példátlan módon - nem ügetett mögötte a kis hölgy. Haj, volt nagy megkönnyebbülés, amikor a gazdi a kis kotnyeleskedőt kieresztette, s ráadásul még dédelgette, simizte, dögönyözte is - jóvátétel céljából, noha épp ő volt a hibás.

Róznak feltűnt, hogy a második napon, vagyis vasárnap, amikor a Nagy Fehér Ő kijött a tiltott, zárt helyről, volt valami furcsa a fején. Olyan... izé, amit az egyik szoba falán egy fotón is látni lehet. Szóval, ezt a szupergyors égi ezüstnyilak pilótái viselik, úgy tűnik... Ez izgalmas! Felkeltette baby Rosalie érdeklődését, így aztán Lordtól kért kutyanyelvi diskurzus-felvilágosítást.

- Lord! Te mit tudsz róla?

- Kiről?

- Hát, a Nagy Fehérről! A gazdánkról!

- Rendes. És kedves. Jóságos. Nem kapja fel a vizet, ha a kutya valami marhaságot csinál. Mindent megad. És nagyon tiszta. Szóval, okos is, rendes is. Mázlink van vele! Minden nap elvisz sétálni, pontosabban: én viszem őt, és sűrűn engedi, hogy diktáljam szagnyomok alapján az útvonalat. A menü kiváló. Bőséges és változatos. Mindig megkínál abból is, amit ő eszik. És füröszt, szórt fésül. Ha kell, doktorhoz visz. Sokat van velünk, nem zár ki a kertbe. Ja, és rengeteget dolgozik. De nemcsak főz, takarít, kertez, hanem sokat ír, irányít, meg néha fest és zenél is. Elég keveset alszik, mert sűrűn még éjszaka is dolgozik. Olvas, ír, híreket hallgat. A fején időnként az a nagy micsoda szerintem azért van, mert sokan beszélnek hozzá különböző nyelveken. Aztán meg ő válaszol különböző nyelveken. Kapcsolatban áll a katonákkal, a terrorelhárítással, meg a távoli Királysággal is. Ezen a fejkütyүн meg maroktelefonon is. Mi most Magyarországon vagyunk. De ő innen irányít fontos dolgokat. Amikor eltűnik az emeleten, akkor is.

- Te mindent értesz, amit ő mond?

- Nem mindent, de azért elég sokat. Magyarul és angolul is értek dolgokat. Észrevehetted volna, hogy téged is rögtön két nyelven kezdett tanítani. Nem esett le a tantusz?

- Semmit se értek még! Sacc per kábé talán annyit sejtek, hogy amikor róroz, akkor tán a nevemet mondogatja. De én inkább a szemét, az arcát meg a hangját figyelem.

- És elég hülyén sétálsz!

- Jól van, na! Még senki sem mondta nekem, hogy kell azt. Te tudónak születted? Beképzelt-kém!

- Nagy a pofád, kölyök, meglátod, ebből még baj lesz! Szentelen vagy! Amúgy lenne egy kiscsaj is. A fia. Ő is felnőtt, és Nagy Fehér. Ide nem sűrűn jön. Egyébként a gazdánknak olyan hímnemű Nagy Fehér Társ-kanja nincsen. De rengeteg olyan van, akikkel dolgozik. Akiket ő vezet. A kütyükkal beszélget velük. Viszont most nem ez a lényeg, hanem az, ami körülöttünk van. Jól figyelj! Az összes szomszédot felhergelték. Görénytanya mind. Az összes oldalról. Rengeteg ember, fegyver, kamera, meg egyéb kütyü vigyáz ránk. Ezek itt

mind mocskok! Bántani akarták a gazdit, meg engem is! Nemsokára elviszik az összeset. Addig maradj nyugton! Tarts ki! És ne félj! Megértetted?

- Meg! De félni kezdek, ha nekem azt mondd, hogy ne féljek!

- Ez a te bajod, kölyök szuka! Vegyél példát a gazdánkról! Nőnemű Nagy Fehér létere inkognitóban innen vezeti a közép-európai hadtestet! Jól ért a fegyverekhez, a háborúkhöz! Vadászgépet tervezett! Menőt! Azon a fotón, amiről kérdeztél, ő van! Emiatt kereken negyven biztonsági kamera rögzít mindent. Ha bent a lakásban, vagy kint a kertben rosszkodsz, azt is! Mindent! És van neki más fontos munkája is. Mert ő a csúcsagy. Nagyon magas az IQ-ja, ezért ő dekódolja azt, amit mások nem tudnak megfejteni. Meg tudja mondani előre, hol lesz nagy robbanás. És bombákat is hatástalanít úgy, hogy kütyün mutatják neki és kütyün beszélnek. Mivel ezekkel a dolgokkal foglalkozik, nagyon védik őt. Sokan. És ezért vagyunk Budapesten, inkognitóban. Ha megnézed a tv-szerű kivetítón a felvételeket, látni fogod, hogy a gazdi repülőgépet vezet, vadászgépben ül, vörös szőnyegen tisztelegve sokan fogadják. Ő nagyon nagy kutya. Mindenki tiszteli. Furcsa dolgokról tárgyal, nehéz szavakat mond. „Jó öreg B-52-esek. Vietnami háború, F-14-esek. MÍG-26-osok. Grippenek. Mirage-ok. Sentinel-üzemmód. Légtér-védelem. Katonai radarok. Katonai koordináták. Szárazföldi haderő. Páncélozott járművek. Légierő. Bevetés. Repült órák száma. Hadgyakorlat. Royal Air Force. Anyahajó. Tengeralattjárók. Szonár (sound navigation and ranging) radar. Alfa kód. Interkontinentális ballisztikus rakéták. Nukleáris töltőfejek. Föld-föld, levegő-föld rakéták. Sebesség. Magasság. Katapult. Kötelék. Átstartolás. Lopakodó üzemmód. Robbanófej. Gyújtófej. Dupla héjas bomba. Drón-háború. Vegyi és biológiai fegyverek. Idegmérgek. Urán-dúsítás. Atom-bomba. Rakéta-siló. Atomkód. Harcászati stratégia és taktika. Elkapja a csóvát. Turbulencia. Desszant egység. Ellenséges terület. Frontvonal. Célzó-fej. Reakció-idő. Bomba kioldása. Célterület. Járulékos veszteség. Civil lakosság. Partraszállás. Tanker-gép. Három G-vel sülyed. Hírszerzés. Elhárítás. Vezérgép. Kötelék. Díszszázad. Röppálya. Manőverező képesség. Kiemelt művelet. Lőgyakorlat. Kalasnyikov. Félrehord. Mesterlövészek. Bravo osztag. Delta kommandó. Páncélozott hadosztály. Légi támogatás. Ellenséges légtér. Királyi gárda. Személybiztonság. Testőrség. Idegmérgek, ideggázok. Első csapásmérő fegyverek. „A” kategóriás tájfun osztályú tengeralattjáró. Nukleáris fegyverzet. Össztűz. Aerodinamika. Sugárhajtás. Deltaszárny. Futómű-ház. US Army. Űrfegyverek. Kém műholdak. Meg ilyenek.

Liza döbbenettel látta, hogy Róz felugrott az étkező asztalra! Ott áll, figyel, és innen „beszélget” Lorddal. Az eső utáni sárban dagonyáztak a kertben, a nyolc tappancson tekintélyes mennyiséget szállítottak be. És Rosalie képes volt a hófehér abroszon sétálni, tappancsnyomokat hagyni, de még ráadásul „rámolt” is. A vázát és az órát felborította. Majd, mintha mi sem történt volna, ugrott le a székre, s folytatta rendületlenül az ámokfutását. Nem telt bele tíz perc, s a kis hölgy már újabb figyelemre méltó tettel hívta fel magára a figyelmet. Parányi darabokra rágott és tépett egy arasznyi méretű sípoló műanyag nyulat. Bámulatos... Lady TNT akcióba lépett. Hozza a formáját. Már megint!

Liza nekiállt a romok eltakarításához. Óránként felmosott a nyolc sáros tappancs után. De mit ér itt a takarítás? Déva vára, Luca széke... Másfél órai munkát Róz kettő perc alatt, vagyis a lakásban mindössze két körbefutással tönkretesz.

- Hopp, ahová lépek, Róz terem! - kiáltott fel Liza látva, hogy igazi kis „slisszoló” művésszel, tolvajtempós ki-be surranó szélvész kölyökkel van dolga. Aki immár naponta „lop” a nagy, az erős angol pointer kantól.

- Vau, vau, nyau, vau! - sírt fel panaszosan Róz. Ám ami történt, az várható volt. Kopó kis-asszony úgy elszemtelenedett, hogy már Lord szájából is lopni próbált... - Igen! Az óriás

velős csontot! Hát persze, hogy jött a pofon-ofon, a fekete leves! Lord adott egy taslit Róz búbjára. De semmi komoly! Ám ölédiségét ez váratlanul érte, úgyhogy nyauvauzott egyet. Aztán megrázta magát, s mint akit rakétából löttek ki, úgy száguldott tovább.

Rózi elképesztő fürgesége, eredeti eb-egyéniése mindinkább lenyűgözte Lizát. Dehogyan bánta ő meg az örökbefogadást! Ökölyöksége nem tudhatott olyan rakoncátlanságot művelni, amelyen a gazdi ne kacagott volna.

Rosalie, meg a tévé... Na, ennek is eljött az ideje. Eleinte a kopó parányiság a fotelban Lizára fókuszált, élvezte a dédelgetést, a simogatást, a becézést, a buksira kapott puszikat. S hogy szól a tévé, az nem érdekelte. Ám ahogy múltak az órák s a napok, Róz felfedezni kezdte a „nicsak, mi az ott” jelenség jegyében a méretes képes-hangos jószágot is. Fülelt. Figyelt. Meresztette csöpp szeméit. Még hogy a kutyák látása, észlelése nem működik két dimenzióban! Micsoda csacsiság ez! - állapította meg Liza. Hiszen Lady Dinamit az ölében ült. Pontosan látta, hogy Róz nyakból mozdítja ki fejecskéjét, s követi jobbról balra, meg fordítva a történéseket. Lát és hall mindent! S amikor egyszer csak Róz visítást hallott, nyomban válaszolt. Kiugrott a gazdi öléből, megállt a tévé előtt, forgatta az okos kis fejecskéjét, és kutyanyelven valami igen fontosat mondhatott. Hetyke, büszke testtartást vett fel, mintha kihúzná magát, a pöttöm buksiját is felemelte, és nyíltan, egyenesen, becsületesen szembe nézett a készülékkel. A magas frekvencián kibocsátott közleményét csak ezután mondta el.

Oly izgalmasra sikeredett ez a kaland, hogy ököpésága bizony elfelejtett kikéredzkedni és... a kis dolgát megint az egyik perzsaszőnyegen végezte el. A legnagyobb lelki nyugalommal. Hiszen tudta már, hogy a Nagy Fehér csak mosolyog, ha valami disznóságot csinál.

Lassan kezdett kirajzolódni a napok íze, a közös programok, az otthon menetrendje és rendje. Láthatóan ez is tetszett a kis jövevénynek. Róza - bár szégyellősnek, igazán megilletődöttnek soha, egyetlen pillanatra sem tűnt - az együtt töltött idő múlásával arányosan egyre magabiztosabb és huncutabb lett. Kivéve az olyan meghitt perceket, amikor a gazdi a hasiját simogatta, búbját puszilta, ölébe, kezébe vette, dajkálta, és az emeleti franciaágyon párnák, paplanok között elaltatta. Róz szeméi szinte nevettek! Boldogságának finom, halk hangjelzései is voltak. Szóval, a kedves kis kopólány mind nyugodtabban, mélyebben mert aludni már. Főképp, mert Liza nem szólt rá, amikor felkúszott a lába mellől - a gazdi szívéhez, nyakához, arcához, hosszú hajához, és jólesően a világ legtermészetesebb módján töviről hegyire végigszimatozott Lizán mindent, még a pizsamáját is. Róz az elégedettségét puszik adományozásával fejezte ki. Liza lába után a nyaka, a két keze, a homloka, és - ki tudja, miért? - ötször egymás után a hosszú haja következett.

Már épp elaludtak, amikor hirtelen az éjszakai biztonsági világítás egyszer csak megszűnt. - Hopp! Ez már megint a bolond Shátán Gyurka bácsi! - kiáltotta Liza, és elemlámpával a kezében sebesen felöltözött, maszkot, védőkesztyűt húzott, majd kiment a sötét éjszakában a kerti villanyórához, mely az igazoltan elmebeteg, és köztörvényes bűnöző Shátán Gyurka bá' féktelen gyűlölködéseinek, aberrált gonoszkodásainak az egyik színtere volt. Shátán Gyurka tényleg maga a sátán volt. Közel nyolcvan évesen élete egyetlen értelmét, célját a Lizával való versengése, és a beteges romboló, ártó szándékú vágyainak a kiélése jelentette. Létnimum alatti kisnyugdíjas villanyszerelőként, ki mérnöknek mondta magát, élet-halál harcot vívott beköltözése óta az öt diplomás, nyolc nyelven beszélő, magasan kvalifikált Lizával, akit egy kanál vízben is képes lett volna megfojtani. Főleg, ha az általa befogadott magánnyomozó ki tudta volna deríteni, hogy külföldi egyetemen, év-összevonással egyidejűleg végzett az Államtudományi, meg a Természettudományi Karon. Az asztrofizika professzora lett. Nagydoktori értekezését angolul írta, de végül franciául védte. Vagyis... az időskori

demenciával, s a súlyos, kóros személyiségzavarokkal küzdő kisnyugdíjas nem a saját súlycsoportjában igyekezett megmérteni magát. A Trabant meg a Ferrari versengéséből már a startnál nyilvánvaló a várható végeredmény.

A szerencsétlen elmebeteg bűnöző Shátán bá' alighanem agyi stroke-ot kapott volna a sárga irigységtől, ha megtudta volna: Liza nem csupán a magyar egyetem Bölcsészettudományi Karán végzett kitüntetéses diplomával. Minden oklevele ilyen lett. És summa cum laude, kitüntetéssel doktorált.

Shátán bácsi a villanyóra biztosítékait menetrendszerűen kapcsolta le. Gyermeki szint alá zuhant belátó képességét, féktelen indulatait fémjelezte ez a szokványos gonoszkodása is. Élvezte, hogy vaksötétben kell Lizának botorkálnia. S hogy beteg aggyal egy katonai bázist, s annak vezetőjét támadja naponta, azt valójában a vén bűnöző nem is tudta. Hiszen inkognitóban működött a Bázis. Nem a személybiztonság, a testőrség, a katonai ügyelet, hanem Liza maga, saját kezűleg kapcsolta vissza a villanyóráján a biztosítékokat. Természetesnek tekintette a nagybeteg tettét. A téli fagyban kikapcsolni a szomszéd fűtését... - Igen, ez egyúttal szándékos veszélyeztetés is. Hiszen, ha Liza egyedül lett volna, ha senki nem értesítette volna, ha nincs kereken negyven biztonsági kamera, és hozzá non stop ügyelet, - reggelre a saját lakásában akár meg is fagyhatott volna. A kutyákkal együtt. A szenilis vén garázda erre pályázott, ezt akarta. S bízott a köztörvényesek mentőövében, hogy „nem lesz bizonyíték! Nincs semmi a kezében!” - Csakhogy tévedett. Még retina-azonosító kamera is rögzítette őt, s a büntetést.

Shátán Gyurka rosszul bírta az állandó bukásokat, kudarcokat Liza mellett, a látszólagos társasházban, melynek többségi tulajdonosa a katonai Bázis volt. Úgyhogy a „Gyagyus” kalákát szervezett a közeli szomszédokból. Sikerral, mert Magyarországon sajnos az irigység - beismerten - népbetegség. A sok közeli szomszédot, hangoskodó háziasszonyt, kertészkedő, politizáló munkanélkülit könnyű volt felhergelni, megtéveszteni, - pláne pénzzel, „sikerdíjjal” kecsegtetve - rávenni Liza napi zaklatására. Shátán Gyurka bestiális kegyetlenkedéseit így „szomszéd-kaláka” segítette ugyan, de hiába. Soha, semmit el nem értek. A katonai Bázis egyúttal a szövetséges nagyhatalmak közép-európai főhadiszállása is volt. Amerikai, izraeli, orosz, francia, s persze angol tisztek, és fegyverek a világ egyik legjobban védett területét, s személyét őrizték. Sehol a világon - egy négyzetméternyi területen - ennyi láthatatlan, csúcstechnikát reprezentáló fegyver - védő és támadó - nem volt. Vagyis a Bázis, valamint Liza mellett a katonai fegyverek is „inkognitóban” működtek. S persze, az eredetileg brit katonai bázis így már nemzetközivé vált. - Na, Shátán Gyurka ezt persze nem tudta! S mert az agysejtjei nagyrészt elpusztultak, nem is gondolhatta. Állat alá süllyedve ösztönlényként fröcsögtette beteges gyűlöletét. Lopott, garázdálkodott, rongált, hamisan vádolt, rágalmazott, felbujtott, ál- és rémhíreket terjesztett, zaklatott, provokált, durvaságokat szólogatott be, s a nyolc általános iskolai végzettséggel bíró másik szomszédal együtt gúnyolták az öt diplomás, nyolc nyelven beszélő, magas rangban, csúcson levő sikeres Lizát, - pusztán irigységtől vezérelve.

A „Gyagyust” a Bázison már mindenki ismerte. Tisztában voltak vele: rendőr, ügyész, bíró neki hiába beszél. A probléma az ő létezése. Így a garázdálkodását kizárólag a halálának a beállta oldhatja meg. Ezt várta négyezer-kétszázhuszonnyolc magas rangú katonatiszt. Lizával együtt, természetesen. S persze, ugyanez vonatkozott „az ellenzéki kalákás amatőr budai bűnöző kör” összes többi tagjára is. Akik „üvegházakban” éltek. Alattomos támadásaik miatt ugyanis éjjel-nappal képi, plusz hang-rögzítéses, valamint globális, általános megfigyelés alatt álltak. Még az illemhelyen is. A szolgálatok előbb látták ottani produktumaikat is, mint ők, akik azokat magukból kibocsátották. - Hiába, a világ nem csupán zuhan, süllyed lefelé, pusztul, zsugorodik, kopik, szegényedik, hanem fejlődik, halad, gazdagszik is. A fegyvergyártás terén biztosan...

Hogy mit gondolt Róz, amikor éjjel a vaksötétben a gazdi rendszeresen kijárt a villanyórához a biztosítékokat visszakapcsolgatni Shátán bácsi után? - Ki tudja. Tény azonban, hogy idővel megszokta. Ahogyan azt is, hogy a Bázison a falakba süllyesztett korszerű technikát hol látja, hol nem. S néhány zászlóval is így járt Róz. Hol volt, hol nem volt... Az okot a csöpp kopó nem értette. De a környezetét - a sátáni szomszédkaláka kivételével - örömmel, tetszéssel, lelkesen elfogadta.

A külvilág, a tágabb külső környezet a Tas utcaiak, és bérenceik bűnözéseiből semmit sem tudott, nem sejtett. A kertés budai társasház nagyobbik részén a Bázist - „kettes lakás” címen jelezték a hivatalos iratok. S a vezérlőre, az ügyeletre, - a katonai és személybiztonsági ügyeletre, - pusztán egy hétköznapi, szokványos, rövid közlemény utalt: „BIZTONSÁGI KAMERÁKKAL ÉS TÁVFELÜGYELETTEL ÉJJEL-NAPPAL ŐRZÖTT TERÜLET!” - Vagyis, hogy kicsoda valójában Liza, mivel foglalkozik, miből él, azt évek óta Magyarországon már senki sem tudta. Mert a „magasabb érdek”, a biztonság, a közérdekű, közhasznú tevékenységei ezt így kívánták. S hogy stabil-e az inkognitója a betegesen kíváncsiskodó, még magánnyomozókat is foglalkoztató „Gyagyus”-féle liliputiakkal, meg a „nagyobb halakkal, s a cápákkal szemben”, azt igencsak magas szinteken, folyamatosan ellenőrizték. A brit, a francia, az orosz titkosszolgálatok után a CIA, és a MOSZAD is. Mindent hibátlannak, tökéletesnek találtak. Azaz: jöhetnek kukucskálni, hallgatózni, relevanciával nem bíró eszközökön hackelni, - a Shátán-féle gonosz törpék. Információt, eredményt nem, csak kudarcot, bukást, csapdát, dezinformációt, tehát rengeteg rossz tapasztalatot és tragédiákat nyerhettek.

Ami Lizát illeti: alighanem a legvadabb álmaiban sem gondolta volna róla senki, hogy ő az, aki. Hiszen cseppet sem mondható szokványos, gyakori, így megszokott dolognak az, hogy valaki az életútja közepe táján „átstartol”. Ráadásul úgy, hogy bölcsészből asztrofizikus, és fegyverszakértő, tervező, valamint az iszlám állam nagyágyú terroristáinak ellenében kódfejtő lesz. Ehhez magasan kettőszázhusz feletti IQ-ra, nem kevés elszántságra, óriási fizikai és lelki erőre van szükség. Mindenki úgy hinné: az effajta küldetés lehetetlen! Kivitelezhetetlen. Ekkorát nem válthat, nem győzhet senki sem. Túl szép lenne ahhoz, hogy igaz legyen! - S lám, Liza megcsinálta... Beleértve Nevadában a kemény kiképzést is... A látszólag lágy, finom, művelt, de elvont tudományokban jártas gyenge nő - száznyolcvan fokos fordulatot vesz, és egy Nemzetközi Katonai Bázis magas rangú vezetőjévé, s a terroristák halálos ellenségévé válik. Aki arra teszi fel az életét, hogy védje az embereket, az állatokat, a növényeket, a védtelemeket, a jókat, az építőket, - a pusztítókkal, a bűnözőkkel, a terroristákkal, a gyilkosokkal, - azaz, ahogyan ő maga szokta mondani: „a negyedik típusúakkal” - szemben. Akik embernek, állatnak, növénynek nem minősülnek, s a bolygó ellenségei, szégyenfoltjai, ürülékei.

Liza gyorsan megszokta a „top secret”-üzemmódot. A munkájának, hivatásának, az életnek, a fiának, hozzátartozóinak, s a kutyáinak élt. Elképesztő biztonsági előírások közepette. Például... taxiba egyedül nem ülhetett. Autót személyesen nem vezethetett. A Nemzetközi Katonai Bázis iszonyú erős, sokszoros, túlbiztosított védőőrizete mellett szigorú, de láthatatlan alakzatban kísérték őt - mindenhová. Még a szomszédos Templom kertbe is. Ahogyan ők mondták: tizenkét óránál és hat óránál két-két tetőtől talpig felfegyverzett kommandós kísérte. Kilenc és három óránál úgyszintén ugyanez. A derékszögekben negyvenöt foknál megint csak két-két delta kommandós védte, a külvilág számára láthatatlanul. Ugyanakkor, ha bárkivel szóba állt, ha valaki közel lépett hozzá, azonnal célkeresztbe került. A távolságot, amelyről védik, követik őt - szintén inkognitóban, - mindig yardban adják meg és számolják. Bizony, nem véletlenül fogalmaztak úgy az osztáparancsnokok, hogy „ez itt a világ teteje”. Hiszen az őt nagy hatalom, világhatalom szellemi, katonai, stratégiai főhadiszállása volt itt, élen Lizával.

Ekkora katonai potenciált, első csapásmérő nukleáris fegyverzettel felszerelve - egy nő vezet! Hát bizony, ez sem hétköznapi eset. Ötven-hatvan körüli kopasz vagy kopaszodó, netán szakállas vagy bajuszos tábornokok, ellen-tengernagyok szoktak ilyen magas posztokon szolgálatot teljesíteni. Liza pedig... nagyon is nő volt. Társ, pár nélkül is. S hogy anno valamikor régen őt egy részeges magyar miniszter - férj elhagyta, megcsalta, kirabolta, már a múlté volt. Nem egyszerűen csak talpra, hanem rakétaként pályára is állt a történetek után. Nem akarta, nem kereste, nem vágyta, de az élet végül úgy hozta, hogy óriási hatalom volt a kezében. Egy kívülálló... beleremegne... Liza azonban legalább annyira volt erős - minden értelemben, - mint okos, és művelt. Élt, de soha nem visszaélt a rá ruházott hatalommal. S bizony, a rengeteg munkája mellett - inkognitójára is tekintettel, - ő maga volt a bázis mindenese is. Azaz, mellőzte az egyébként neki hivatalból járó nagyszámú személyzetet. Úgymint: a bejárónőt, szakácsnőt, takarítónőt, gondnokot, kertészt, kutya-szittert, titkárnőt, sofőrt, általános ügyintézőt, és a kóstoló embert. - Igen, nem tévedés! Liza ráadásul még ennyi ember, mint személyzet napi munkáját is elvégezte. A kóstolót pedig úgy helyettesítette, hogy mindig személyesen ment el vásárolni, és - előírás szerint - csak olyan előre gyártott, csomagolt élelmiszerekből, food-okból vásárolt, ahol több darabból, találmra ő maga saját kezűleg választhatott. Vagyis a megmérgezés lehetőségét teljesen kizárták. Induláskor még maga Liza sem tudta: melyik boltba megy, ott mit fog vásárolni. Ami pedig a zöldségeket, gyümölcsöket, ásványvizeket, ivóleveket illeti: a próbavásárlók által beszerzett termékeket rendszeresen vizsgálták. Ha például Liza szőlőt szeretett volna venni, de előző nap magas vegyszer-tartalmat találtak, eltiltották őt tőle. Közönséges almát, banánt vagy barackot lehetett csak beszereznie és fogyasztania. Vigyáztak rá... Nagyon. Shátán Gyurka erről azonban nem tudott. Liza a valóság tényeit illetően egyébként is „minden gyanú felett állt”. Hiszen, akinek kitüntetéses bölcsész diplomája van, a közhiedelem, a beolajozottan működő előítéletek szerint csakis gyenge lehet az úgynevezett reál tantárgyakból, mint például a matematika, a fizika, a kémia, a logika. Vagy humán, vagy reál beállítottságú lehet valaki. Na, de a kettő együtt? - Képtelenség! Ám az élet alaposan rácsáfolt erre. Ugyanilyen a külsőségek alapján születő felületes ítéletalkotás is. Liza átlagosan, s többnyire mindig fekete-fehér színösszeállítást viselve öltözött. Ebből mindenki „szürke átlagosnak” képzelte, holott nem volt az. Főképp, mert a fekete-fehér eleve elegáns, ünnepélyes benyomást kelt. Drága ékszereket, luxus karórákat viszont nem viselt. Széfben tartotta őket. S nem száguldozott se Ferrarin, se Mercedesen. Utóbbi ugyan hivatalból járt neki, de nem használta. Tehát tökéletes volt az inkognitója. Véletlenül sem lógott ki a sorból, az átlagból. Se felfelé, se lefelé. Persze, az első lehetett volna igazán veszélyes. S mert sofőrrel sem közlekedett, taxit sem használt, így a valóban átlagos, kispolgári szomszédok szegénynek vélték, s lenézték őt. - Jót tett, nagyon jót tett ez is az inkognitójának! Senki sem gyanakodott a valóságra. Irigyei elégedetten tocsogtak a saját maguk által kreált álvilágban Lizát illetően. S mert legfeljebb csak a kutyák látták a tévében, videó-felvételeken a gazdit - előkelő estélyi ruhában, drága ékszereket viselve, majd a vadászgépei között, repülőgép anyahajón, a titok titok is maradt. Hiszen a külvilág így elsiklott még ama tények felett is, hogy csinos, sőt kimondottan szép, finom vonású, fotogén az arca! Feltűnően tiszta, becsületes a tekintete. Kimondottan vonzó a hosszú barna haja, amelyet festenie még mindig nem kell. Alig akad ősz hajszála. S hogy roppant arányos, erős, edzett, de vékony a testalkata, azt a kívülállók nem tudhatták, mert mindig, még a nyári kánikulában is, golyóálló mellényt kellett viselnie. Így jóval „testesebbnek” tűnt. Ráadásul - a ritka szép, formásnak mondott lábait - örökké nadrágokkal takarta el. Egyrészt, mert rengeteg férfi dolgozott körülötte. Másrészt, mert egy közelharc esetén a nadrágra, s a lapos sarkú „lövő, rúgó” cipőkre is szüksége lehetett. Vagyis,... a látszat olykor csal. De még mekkorát! Aki ránézett, egy „középkorúnak tűnő kicsi”, 165 centiméter magas nőt látott. Aki valójában... „egy óriás” volt.

Eljött a nap, amelyen Róz már bepillantást nyerhetett abba: milyen is egy nap a Bázison. Rögtön reggel Shátán Gyurka, a gonosz kis törpe hozta a formáját. A személybejáró kapu melletti, s a postaládák előtti közös tulajdonú vízakna fedelét kinyitotta. Hátha Liza vagy a kutyák belezuhanak. S mert az aknatetőt Liz visszacsukta, s átáni vigyorával már gurult is az elmebeteg bűnöző. Be is szólogatott volna, ha Liza valaha is meghallgatta volna az aberrált emberi torzót. Aki tízedik éve azzal élt vissza, hogy „nem illet” likvidáltatni őt, kényszerű állszomszédként. Villanszerelő tanoncként „Totya, a lopós” volt a beceneve. Később „mérnök úrnak” adta ki magát. S Liza, pontosabban a Bázis bejárata elé dobált kötörmelékkel, vödörnyi szemetet, s megint ellopta a cserepes növényeket. Csak a bűn, csak a szex járt a beteg agyában, nyolcvanhoz közel is.

Róz erről mit sem sejtett. Amikor a gazdi sétálni vitte őket, a s átáni aknafedél-játszadózásnak nyoma sem volt. S ha nehezen is, de Lorddal valahogy csak sikerült elmúlatniuk az időt, amíg Liza - először - kettesben hagyta őket a nagybevásárlása idejére. Persze, amikor belépett, volt nagy sírás-rívás! Ha Grönlandról jött volna vissza, nagyobb Róz-ováció akkor sem fogadhatta volna. Lady TNT „segített” a pakolásban is. Csöpp vadász orrával minden egyes megvásárolt tételt tüzetesen „meózott”. Aztán az ebéd, majd a séta következett, s utána - irány a doktorkhoz! Csúszott az első vizit dátuma, mert a kiváló állatorvos kocsija váratlanul elromlott. De végre ez a nap is eljött! Róz bemutatkozása, a chip-átíratás céljából.

Lord imádta a doktort. Hiába voltak az elkerülhetetlen „szurik”, ez már örök barátság maradt. Róz pedig „idegen helyre” jött. Érkezése előtt ivartalanítási műtéten esett át, így voltak már tapasztalatai az „orvos, rendelő, szuri, műtét, seb, varratszedés”-témakörben.

Liza boldogan mutatta be a csöpp új jövevényt, aki a kanhoz hasonlóan szintén azonnal igaz és mély barátságot kötött a környék, sőt az ország legkiválóbb állatorvosával.

- De ő nem erdélyi kopó! Jagd terrier! Nagyjából elérte a végleges méretét. Fekete, vörössárga, fehér. Igen! De ő egy német fajta. A pofija valóban kopós, mert a terriereké hasonló. Ő is vadászkutya. Kemény, rámenős, végtelenül bátor fajta! Harcias kutya! Az angol fekete-vörös szálkás szőrű terrierből tenyésztették ki. Kifejezetten munkára, vadászatra termett. Pokoli gyors, tessék vigyázni rá! S ha vadat szagol ki, többé nem ismer se Istent, se hazát! - mondta a doktor.

- Szóval, nem erdélyi kopó... - összegezte Liza a helyzetet. Meglepődött, váratlanul érte ez a hír, de ő már „rég” szívébe zárta ökölyökségét. Ha Jagd terrier, akkor is! Kissé mellbevágó a dolog, mert akkor... tényleg német fajta kell, hogy legyen. Mivel a „die Jagd” németül vadászatot jelent... - sóhajtott Liza.

- Igen! Pontosan így van! - nevetett a doktor.

- Látom az orra fölött ezt a sebet. Valószínűleg szökni próbálhatott a menhelyről, és közben szedhette össze. Szabályosan lenyúzta a szőrét - mutatta a doktor a bő hús forintosnyi heget.

- Kinőhet még? Rendbe jöhet? - kérdezte kétségbeesve a gazdi.

- Nem valószínű. De nem is zárható ki. Idővel talán kicsit szőrösödhet, de... teljesen le van nyúzva a bőr! - érkezett a felelet.

- Hát, akkor... ez lesz a szexepilje! - mosolygott szíve mélyén azért sajnálkozva a gazdi. De ők már összetartoztak. Róz Liza kutyalánya volt. Őket már senki, semmi el nem választhatta. Ugyanúgy szerette a kis négy lábujját, mintha erdélyi kopó lett volna, akinek pár héten belül garantáltan begyógyul a csúnya seb az orra fölött.

Végül sor került arra is, amiért igazából jöttek. A chipet át kellett írni. Többé már nem a Vigyél Haza Alapítvány, hanem Liza volt a „tulajdonos”.

A doktor meghallgatta óparányisága hevesen dobogó vadász szívét, megnézte, megvizsgálta, és mindent rendben talált! Ez a lényeg! Róz, a csodák csodája, makkegészséges.

Hazafelé természetesen betért a felszabadult falka a Templom kertbe. Hiszen mellette vezetett az útjuk. Boldog közös séta következett hármásban. Róz mind ritkábban indult meg hátrafelé úgy, hogy közben a póráz vezető szálát feltekerje Liza lábára. - Igen, belejön a sétába is, mint kiskutya az ugatásba! - gondolta magában a gazdi. És igaza is lett.

Otthon az ebek haverkodása, évődése, barátkozása ott folytatódott, ahol indulás előtt abba-maradt. A kicsi Jagd Lady ugrált Lord hátán, aztán lerohant a teraszról a kertbe, s ha látta volna, egészen biztos, hogy Sir Lewis Hamilton, a Forma 1 hétszeresen megkoronázott királya is elégedett lett volna Rózzal. Lady Dinamit ugyanis kilencszer egymás után „gyors körön” volt, mint Sir Lewis a Q3-ban, percekkel azelőtt, amikor eldől a pole pozíció sorsa. - Igen, ez a csöppség valóban a sebesség megszállottja volt! Olykor megesett, hogy a boldogság mámorában úszva Rosalie „elfelejtett” fékezni. Ezért aztán - felrobogva a terasz lépcsőin - nyekkenve „becsapódott” valamelyik székbe, vagy az asztal lábába. No, de „kutyaharapást szőrivel!” - Sebaj! A kis kölyöknek ez meg sem kottyant!

V. FEJEZET JAGD A FEDÉLZETEN!

Nem telt bele egy hét, és Róz - Lordhoz hasonlóan, - már kiválóan értette a magyar mellett az angol vezényszavakat is. Nem okozott gondot az „Ülj le! Gyere ide! Kövess engem! Állj! Jól van!” utasítások angol nyelvű értelmezése. De jaj, a fotózás! Az Alapítvány e-mailben kérte Lizát, hogy legyen szíves fényképeket küldeni Rózzól, Lord, és a gazdi társaságában. Igen ám, de ez a csöpp perpetuum mobile fotózhatatlan! Liza a harmadik világháborút könnyebben tudta volna levelezni a „szövetségeseik” oldaláról, mint a kis kópéról egy „bemozdulás mentes” kockát előállítani. Aztán... idővel ez is megoldódott. „Csak” meg kellett várnia, hogy szélvész kisasszony végre elpilledjen, álomba szenderüljön. S akkor... eljött az ő, pontosabban: a fényképezkedés ideje.

Lord, mint egy meglett korú jovialis öregúr, vagy mint egy mamlasz kamasz, úgy túrte mindazt, amit a meglehetősen felbátorodott villám lábú kis hölgy művelt vele. Csupán egy dolog volt, amiben Lord nem engedett a negyvennyolcból, s akármennyire cincogott is valószínűtlenül magas hangon Róz, továbbra is kötötte az ebet a karóhoz. A... velős csont! Liza ugyan a két kutyának négy velős csontot vett és főzött meg, s mindkettejük szeme láttára porciózott igazságosan kettőt Lordnak, kettőt Rózzának, - mégis, ki tudja, miért? - mindkettőnek egy és ugyanazon darab kellett. Azért, mert Lord - szájában a második csontjával - kislisszolt a kertbe, a zsákmányát elásta, utána pedig lesben állva s ülve, kitartóan őrizte. Ahányszor Róz közeledett felé, illetve az elásott óriás csont felé, Lord annyiszor mély, félelmetes morgásba kezdett. - Eddig, és ne tovább! Ezt tudatta a kan a kölyök szukával. Aztán megvárta, hogy Rosalie a gazdit követve bemenjen a házba és a kertben magára maradva szépen, akkurátusan kiásta a csontot. Felhozta a teraszra és várta. Csapdát állított a Jagd ladynek. Hát, persze, hogy amint a kicsi kilépett a terasz ajtón, azonnal megcsapta az orrát a velős csont illata! Gyönyörű barna mandula szemeivel nyomban látta is az erősen őrzött kincset, így aztán... hopp, odalépett, és... puff, Lord habozás nélkül kiosztotta az első igazi fülest a pimasz kis ladynek.

Róz nem sírt, úgy tett, mintha semmi sem történt volna. A kan figyelmeztetése lepergett róla. Liza viszont megnyugvással konstata, hogy a hetes szorzó szerint nagyjából negyven éves érett férfi embernek megfelelő Lord a történetek ellenére is kimondottan higgadtnak, megfontoltnak, nagyvonalúnak minősült Rózzal szemben, a bölcs viselkedése alapján.

Alig telt bele pár perc és a picike négylábú törpe szuper újból nekiiramodott. Lepattant a teraszon általa már „lestoppolt”, kisajátított székről, s usgyi, galoppozni, zezugolni kezdett. Ugrált, mint egy óriási nyúl, s mint egy kenguru. Bámulatos volt! Liza legszívesebben reggeltől estig nézte, dajkálta, simogatta volna őket. Imádta a kúszó mozdulatot is, amellyel játszani hívják egymást. Tetszett neki Róz határőri ellenőrző körútja is. A kis kajla a téglalap alakú kert összes kerítése mellett végigszaglászott mindent. - Róz, a határőr! - nevetett a gazdi. S közben figyelte a kis szuka mind változatosabb hangjelzéseit. - Hány oktáv ez? - hallgatta kíváncsian. Róz ugyanis határozott, mély hangon harcias ugatással válaszolt a bűnöző szomszédok aljas, szándékos ugatására. Közép frekvencián jelezte, ha a kertbe szeretne menni pisilni, játszani, száguldani. És egészen magas, már-már denevér-frekvencián kísért egészen sajátos, egyéni hangjelzéssel a saját ásítását, s a gazdi érkezéskori „na, végre! Mi tartott ilyen sokáig?”-közleményeit. Ilyenkor szinte cincogott, mint egy kiséger. - Tündéri! - bámulta őt a gazdája.

- Igen! Állítólag mégsem ősi magyar vadászkutya. Jagd terrier érkezett a Bázisra! - mondta Liz, természetesen angolul. S hogy a Bázis Róznak, Lordnak, de magának Lizának is egyúttal az otthon, az édes otthon is jelentette, nem csupán a munkahelyet, a közép-európai hadtest főhadiszállását, s a nemzetközi terrorelhárítás fellegvárát, - azt a „top secret!” - feliratú dossziék, meg a kereken negyven biztonsági kamerát éjjel-nappal megfigyelők, s a katonai meg a személybiztonsági szolgálat tisztjei tudták csak.

- Igen. Jagd terrier. Latin nevén: Canis lupus familiaris. Erős, intelligens, megbízható, merész, külsőleg a Dobermannhoz hasonló fajta. Állítólag német vadászkutya. Na, de a valós eredetét tekintve tisztán angol! Most olvastam, hogy a német vadászok az Old English terrier és a Welsh terrier keresztezésével hozták létre az új, nagy mókamester, fáradhatatlan vadászkutya fajtát. Előszeretettel úzi a rókát, a vaddisznót, de kiváló házőrzőnek is! - tette hozzá Liza.

Élet a Bázison... Látszólag egy társasház kettes lakásában, a hozzá tartozó kerttel... Nagyjából négyszáz négyzetméter - a főparancsnoknak, mint vezér-stratégának, s a kutyáinak. Földszint, emelet, padlástér, kert... S ami a lényeg: a világon egyedülálló csúcstechnika! Védett vonalak, védett tér... A főhadiszállástól távol működött a Kommunikációs Főigazgatóság. Így a Bázis erő illegális adatszerzési kísérletek egyébként is eleve kudarcra voltak ítélve. De még külön „Ajándékház” is rendelkezésre állt annak érdekében, hogy a Bázis valós, relevanciával bíró kapcsolatait soha, senki ne tudhassa kifürkészni, feltérképezni. Vonatkozott ez a „kispályás, civil” szomszéd támadásokra, olykor illegális félkatonai pszicho-fegyverekkel való liliputi támadásaik elhárítására épp úgy, mint a profi, „nagyemő” civil és katonai titkosszolgálatok esetleges fenyegetéseire is. Ami az ekkorra már elhíresült, az Interpol által nyilvántartásba vett budai bűnbandát illeti, esetükben többről volt szó a szokásos, fránya irigységnél. Ellenzéki politikai kör őrzöngött a budai kertekben „kalákába állva”, mindenre elszánt köztörvényes bűnözőkké válva, s szövetkezve egy bukott ex-milliárdos bankárral, akit - Soros-bérencként - sikerült beszervezniük forint-zuhantatás céljából. A palimadár bajkovács a zuhanáshoz, s a zuhanatáshoz is - értett. A bűnbanda azonban mégsem ért célt. Felszámolták őket. Az eset - Shátán Gyurkáéhoz hasonlóan, - azonban tanulságos volt. Hatalmas lelki erő, és emberi tartás kellett ahhoz, hogy hivatalos jogi felhatalmazások ellenére se éljen a Bázis az első csapás-mérő katonai eszközeivel - a padlízsantermesztő munkanélküli cincogó kiségekkel, mint „szomszédokkal” szemben. Tény ugyanis: ha mindened van, de valamilyen megfontolásból azt kéretik nem használni, ennek elviselése lényegesen nehezebb, mintha valakinek úgymond „semmi sincs a kezében”.

Élet a Bázison... Liza naponta tizennyolc-húsz órát dolgozott. Nem is egy pozícióban kellett naponta helytállnia. Miközben bizony, önmaga, s a kutyák létfenntartása, a Bázis, mint ház plusz kert tisztán tartása, ügyeinek intézése - önmagában sem lebecsülendő feladat.

Róz és Lord mindent megkapott. Azon az áron is, hogy Liza sűrűn hajnali öt, hat óra tájban végzett a munkáival. Aludt egy keveset, aztán... frissen, fürgén ő maga indította a katonai hadtest pezsgő életét. S ha olykor a kedvenc rádióállomásán felcsendült a „kétszázhusz felett” című dal, először Sir Lewis Hamilton, az F1 óriása jutott az eszébe, akinek minden egyes versenyét, de még a kvalifikációit, sőt, a gyakorlásait is végignézte, hacsak tehetette. S csak utána gondolt bele mindabba, ami órá is vonatkozott. Hogy... „kétszázhusz felett... észre sem veszed, s... elhagyod a valóságot... Kétszázhusz felett... átértékeled magadban a világot. Kétszázhusz felett... senki sincs veled, közelbe kerül a távol. Kétszázhusz felett... több már nem lehet a kerékbe zárt magányból...”

Róz a harmadik naptól a Bázis egészségét, annak minden zugát belakta, használta, végigszagolta, kipróbálta, felfedezte. Kialakította a saját, egyéni vackát. „Lestoppolt” egy külön fotelt, külön széket, külön szegletet, szőnyeget, és... Lord ellenében igyekezett kisajátítani a gazdit is... Szeretet-rohamai szembetűnőek voltak. Talán a hála, a visszanyert biztonságérzet, bizalom, az emberekbe vetett hit visszatérése okozta mindezt.

Liza pontosan értette a csöpp szuka lelkét. Anno egykor ő is így járt. Őt is elárulták, cserbenhagyták, eldobták, megcsalták, kisémmizték, megalázták. A magyar miniszter férje hatvan évesen beleszeretett egy ügyvéd kolléganőjébe, s a régi szeretőjével óhajtott új életet kezdeni ismeretlen címre távozva, közel húsz évnyi házasság után elhagyva a fiát, s a feleségét... Ráadásul úgy, hogy elvitte mindenét, noha egykor két bőrönddel érkezett Liza lakásába. Nagyon pontosan emlékezett még arra, mit jelent az élet-halál harc a túlélésért, a talpraállásért, milyen érzés az anyagi és az egzisztenciális biztonságérzet elvesztése, és a gyors újrakezdés kényszere. De... sikerült! Parádés átstartolással új fejezetet nyitott az életében. Többé nem engedte, hogy bárki is összetörje a szívét, újból kisémmizze, padlóra küldje őt. Való igaz, szabályosan kizárta az életéből a férfiakat - társ, házastárs, vagy élettárs minőségben. Csak a munkájára, s a családjára koncentrált. A „család” fogalma az ő esetében új értelmezést nyert. Isten. Haza. Hadtest... Ott volt a több, mint négyezer válogatott, kiváló katona, akiket irányított. Fegyelmet tartott, de mindig igazságos és emberséges volt. Egytől egyig tisztelték őt. Mind tudta: Liza képes arra, amit ők a szolgálatban naponta tesznek, gyakorolnak. Sőt, bár elmúlt már ötven, fizikai állóképessége, munkabírása, kitartása is elérte, sőt túlszárnyalta bármelyik harmincas, negyvenes tisztét. Okkal ült ő abban a székben, abban a pozícióban, amelyhez felnőni körülötte senki sem tudott. Nem véletlenül tanította mindig: a bolygón a becsület és a bátorság a legfontosabb. És: lélekben pokoli erősnek, megtörhetetlennek lenni! Vívj meg önmagaddal a csatádat! Ismerd meg az erényeidet és a korlátaidat! Nem létezhet olyan vészhelyzet, amelyik titeket legyőzhet! Bízz önmagadban és a bajtársaidban! S akkor soha nem fogsz hibázni! Jegyezd meg örökre: a valódi bátorság jóval több, mint a félelem hiánya!”

Szóval, a sereg, a hadtest volt az ő nagy családja, amelyben nő léte az ő volt a családfő. Lizát nem számításból, nem parancsra tisztelték. Belülről fakadt az őszinte elismerés, ami felé áradt. - Igen, a Nagy Családdal sikert sikerre halmoztak. Kiváló harci és összetartó szellem uralkodott a családban. Állítólag Liza volt a kulcs. Az ő személyes példamutatása. Pokoli kemény, napi tizenhét, húsz órát dolgozott végig derűvel, jó kedvvel. S ami a lényeg: hiba nélkül és iszonyú magas erkölcsi mércének megfelelően. Ráadásul összeszámolni sem volt egyszerű, valójában hány ember munkáját végzi - egyedül?

A Királyság gazdasági, diplomáciai, katonai, harcászati stratégiáját ő dolgozta ki. A Nemzetközi Terrorrelhárítási Központ 001-es híres, agyonvédett csúcsagya is ő volt. Az Európai Terrorrelhárítási Szervezet Központja miatta költözött Magyarországra, Budapestre. És ő vezette a szövetséges nagyhatalmak közép-európai hadtestét. Meg a budai Bázison a háztartást, az életet. Személyzet nélkül! Mindent egy személyben végzett. És sohasem panaszkodott amiatt, hogy öt diplomával, az asztrofizika professzoraként, nyolc nyelv ismeretével neki... takarítania, főznie, vasalnia, füvet nyírnia kell. Nem érezte úgy, hogy emiatt leesik a gyémántgyűrű az ujjáról.

Na, ebbe a világba csöppent bele Lady Róz, a villámlábú. Liza legnagyobb öröme! Hiszen a csöppesség soha, semmilyen kapkodást, idegességet, zaklatottságot nem látott, és soha, semmilyen szenvedett hiányt. Sőt!

- Jagd a fedélzeten! - kiáltotta a vezérlőben az egyik brit tiszt az amerikaiaknak, Liza füle hallatára.

- Naplózható! Igaz, úgy tudtam, hogy erdélyi kopó! - válaszolt Liza. Mint mindig, angolul. Majd vett egy nagy levegőt és beszólt az éterbe, hogy szó szerint a teljes hadtest hallja.

- Itt és most, mindenki előtt esküt teszek. Életemre esküszöm, hogy minden erőmmel utolsó vérig mindent elkövetek azért, hogy Magyarország a tőle igazságtalanul elcsatolt kétharmadnyi területét visszakapja! Mert ezt az országot történelmi igazságtalanság érte. A II. világháborút lezáró békeszerződések találomra, hangulati és hasraütésszerű alapon állapították meg az új országhatárokat. Protestálok! Magyarországot összetévesztették a náci Németországgal! A kisebbet, a gyengébbet büntették a valódi főbűnös helyett! Uraim! Adolf Hitler német volt! Nem magyar! Ez gyalázatos! Szégyellem magam - mindenki helyett, aki erre anno rábólintott! A német újraegyesítést pedig súlyos hibának tartom! Erre csak akkor kerülhetett volna sor, ha Magyarország már visszakapta a jogtalanul elcsatolt, - mondjuk ki, ellopott - területeit! Hát hol van itt az igazság? A holokauszttal ellentétben, Hitler, Göbbels és társai ellenére a világ engedte a német újraegyesítést! Ezek a szerencsétlen magyarok még támogatták, segítettek is, - miközben Magyarország továbbra is csonka maradt! Micsoda dolog ez? Micsoda szégyen, uraim, hogy Erdélyben, a román katonai temetőtől pár száz méterre fekvő magyar katonai emlékhelyen románok garázdálkodtak, romboltak, provokáltak és „hontalannak” merték nevezni a magyarokat! Scandal! És micsoda gyalázat, a világnak, a bolygónak mekkora orcátlan szégyene, hogy Trianon századik évfordulóján a román állami vezetés - a magyarok tragédiájának, Erdély elcsatolásának botrányos dátumát - hivatalos állami ünneppé merészelté nyilvánítani! S ha valakinek ez még nem volna elég, tudatom mindenkivel: amikor Rózt örökbe fogadtam, s úgy tudtam, hogy ő erdélyi kopó, kiderült: 1947-ben román állami rendelettel lemészároltatták, kiirtatták ezt a csodálatos ősi magyar vadászkutya fajtát! Milyen jogon? Csak azért, mert magyar, és mert románnak lenni egyenlő a magyarok beteges gyűlöletével? Uraim! Ez szégyen! Esküszöm az életemre, hogy utolsó vérig harcolni fogok! Erdély a magyaroké! Erdélyt vissza kell adni Magyarországnak! Meg a többi, aljas módon ellopott területét is! Aki ember, aki igaz katona, mind velem tart! Erdélyért! Magyarorszáért! A történelmi igazságtételért! Isten engem úgy segítjen! Ámen.

Halálos csend dobolt. Fél percig. Talán... Rooseveltnél hallott a világ utoljára ilyen mély, szenvedélyes, ellentmondást nem tűrő megszólalást. Attól a Rooseveltnél, aki a Pearl Harbort ért japán orvtámadás után a tolókcocsijából segítség nélkül, kínok kínjával felkapaszkodott, felállt, hogy a katonai vezérkarával közölje: „uraim, nekem senki ne mondja azt soha, hogy lehetetlen!” - Mármint Tokió viszont-támadása. S eljött a nap, amelyen - először - nagy távolságú bevetésre szálltak fel az erre a célra speciálisan átalakított amerikai vadászgépek teli tankkal, a célponttól távol állomásozó anyahajóról. És igenis viszont-bombázták Tokiót!

Halálos csend dobolt. Fél percig. Aztán... taps, egyre erősödő taps, kiabálás, ováció, helyeslő fütytűzés és sípfütytűzés tombolt az éterben. Mint a felbolydult méhkas, olyan lett a nemzetközi Bázis. Izzott, forrott még a levegő is. Négyezer-kétszázhuszonnyolcan már biztosan Liza mellett álltak. Brit, francia, amerikai, orosz és izraeli katonák... A teljes közép-európai hadtest.

Mindenki érezte, hogy Lizának száz százalékgig igaza van. S tudták azt is: angol királyi származása ellenére Liza évtizedeken keresztül Magyarországon élt. Szennvedélyesen szerette ezt az országot, az egykori magyar miniszter férje félrelépése, árulása, meg a Shátán Gyurka féle igazolt elmebeteg köztörvényes bűnöző szomszédok ellenére is. - Nem ez Magyarország!

Nem a népet, nem az országot, hanem önmagát minősíti mind! - mondta. Nyilvánvaló volt: Gordon W. Allport „Az előítélet” című ikonikus művét biztosan nem Lizára alapozva írta...

Róz, a hétördög picurka, mintha csak tudta volna, hogy róla van szó, megindult Lord felé, aki megint a velős csontjával babrált. S ha a kis Jagd közelített felé, máris vicsorgott, morgott. Alaposan begorombult, igazi irigy kutyaként őrizte minden idegszálával a zsákmányát.

Liza nem kiabált, nem dühöngött, nem ütött. Csak szeretettel, s a jutalmazás elvével nevelt. Gyereket is, kutyát is. Az éles helyzet azonban kihozta a kis szukából - most először - a mély, öblös, harcias ugatást. - Micsoda repertoár! Az egészen magas egércincogás-szerű vinnyogástól kezdve a dühös, támadó vau-vauig!

Liza naponta csodálta Rózi határtalan rakoncátlankodását. Volt abban valami lenyűgöző, valami lélegzetelállító, valami pikáns és bizarr, amilyen természetességgel rosszkodott a csöpp rosszcson. Ahogy tépte magán a téli kutyakabátot, a halálos rázóöszönt alkalmazva rá! S ahogy rágt a papucstól kezdve a lila sípoló nyúlig az összes tárgyat, amelyhez hozzáférése adódott! S ahogy Lorddal hepciáskodva a velős csontért lepottyant a teraszról, miközben három másik velős csont bent volt a lakásban! S ahogy táncolt, felugorva az asztalokra! Szinte kacagtak a huncut mandula szemei! Tudta, pontosan tudta a kis betyár, hogy olyasmit tesz, amit nem szabad. S valószínűleg kifejezetten élvezte, hogy a gazdi végtelenül türelmes. Kacag, nevet, pöttöm Pankának, egérkének, huncut kismajomnak, pici pocoknak, csöpp bohócnak becézte őt, akármekkora disznóságot is csinált.

Súlyosbította a helyzetet, hogy amikor határozottan, keményen, vas szigorral rá kellett volna szólania őjagdságára, Liza sajnos tiszta szívből kacagott. Potyogtak a könnyei a hahotázástól. Annyira mókás volt a kis kajla, amikor menetrendszerűen felugrott az asztalra, és valósággal tangózott, szaglászott, s túrt, mint egy kismalac. Nem kímélte a gazdi számítógépét, az órát, a vázát, a tollakat, s a hivatalos iratokat sem. De még Liza szivarjaiba is belerágott. Fogta is a fejét mindenki odaát, aki csak látta, hallotta a Bázis pusztítását. - Igen, a nagy, az erős Hadtest vezetője, akinek egyetlen szavára ugrik mindenki, az ebeit nem tudta megrendszabályozni. Szigorúság helyett egyfolytában hahotázott. - Sebaj, Rosalie rengeteg derűt, üde színfoltot, mókát és kacagást hozott a Bázis kemény, szigorú világába. S persze minden ügyeletes látta Lizát föl-alá járkálva karjaiban, mint ember csecsemőt, úgy szívéhez szorítani, dajkálni, csitítani, altatni - a négy lábú kis problémazsákot. Mint anya a lányával... Aztán Liza letette Rózt, s mintha totális váltás következne, pokoli keményen utasította munkára a tiszteket. Pislogtak is rendesen a gyors metamorfózist látva. - Hiába, a kutyákat nagyon szereti! Mint egy kis bébivel, úgy bánik vele! - konstatálták. Aztán ment minden tovább.

Liza tökéletes, hibátlan teljesítményt követelt. Cserébe sokat adott. Ritka kiváló körülményeket teremtett az embereinek. Alatta szolgálni: maga a főnyeremény volt. Luxus. Elegancia. Jólét. Bőség. Kiemelt juttatások. Gyors előmenetek. Sűrű dicsérek és kitüntetések. De még ráadásul a Rádió is bömbölhetett a Bázison meg a Vezérlőben. - Több, mint tiszta Amerika! - nyugtázták a tiszték. S hogy mire kell vigyázni, de nagyon, azt is mind tudta. Liza nem túrte, ha valaki azonosító szám helyett a „dögcédula” kifejezést használta. Ezért az egyért véresen komolyan és súlyosan büntetett. Nem engedte, hogy az ember méltóságán valaha is csorba essen.

Aztán eljött az első - nem éppen év-, hanem hétforduló, vagyis Róz hetedik napja a Bázison. A kisasszony sétálási stílusa ekkorra már határozottan javult! S kétszer is „túlélte”, hogy a gazdinak el kellett mennie vásárolni, csekket befizetni, azaz: másfél, két órára nélkülözni kellett őt, Lorddal kettesben maradtak, mígnem végre... hazaérkezett a Nagy Fehér! Volt „fájdalom-díj”, „engesztelő nasi-ajándék” is, amiért képes volt elhagyni a Bázist, és... csak

úgy egyedül elment! Itt hagyta a falkát! Nahát! De végül mégis csak ki lehetett bírni. Nem kellett volna ennyit sírni...

Rosalie ekkor már biztosan érezte, vagy talán már tudta is, hogy végre révbe ért. Ezúttal nem valami átmeneti helyen dekkol, mint amilyen a menhely után a Vau-Vau Panzió, vagy előtte az ideiglenes befogadók. Róz itt örökre megtalálta az otthonát, s a gazdáját, meg a barátját. Vége a sok hányattatásnak! És a tündérmese holnap sem ér véget. Végtelenítve van. Ez itt a végállomás. Róz háza. Róz kertje. Róz gazdája. Róz Lordja. A Bázis, ahol reggel, délben, szürkületben, és éjszaka is „irtó izgi” vadászni a kertben... Ahol Liza már rá sem szól, ha rosszkodik, mert az olyan volna, mint valakit arra kérni: ne vegyen levegőt! Szóval, a Bázis, ahol a nappali óriás ebédlő asztalán remekül lehet Róz-módra randalírozni, mert a gazdi könnyesre neveti magát, ahelyett, hogy - mint javasolták - „jól elpáholná a kis szukát!” Igen, Liza csak a szeretet, a jutalmazás elvével tanít, nevel. Már kétszer is szabadon engedte a Templom kertben Rózt. S mert gyorsan visszajött hozzá, rögtön kapta a nasit. Még hangos szó sincs, nemhogy legyintés, vagy miegyéb. Ám ebből az asztalon táncolós Róz-módi fennmaradása is következett. Súlyosbította a helyzetet, hogy Róz még nem „nőtt fel” Lord viselkedési szintjéhez. Ellenben Lord „visszakölykösödött”. Így sűrűn két hebehurgya kajlát dédelgetett, hívogatott a gazdi, a becéző szavak teljes tárházával. „Manó, manócska, huncutka, bogárka, gyöngyöm, drágám, pöttöm Panka, Lordi cimbi, kutyalányom, kutyafiam, aranyoskáim, őlordsága, őlédisége, kicsim, csöppségem, Rózbébi, szóval... volt minden! S aki gyengéd „anyaként” még a széltől is óvta az ebeit, azonos volt azzal a kemény, határozott, magabiztos, tiszteletet parancsoló magas rangú nővel, aki négyezer-kétszázhuszonnyolc férfi katonát, tisztet irányított, vezetett. S aki a nemzetközi terrorelhárítás 001-es hívójelű „csúcsagy-ászaként” egyedül volt képes visszaverni az iszlám állam saját - hozzájuk önként csatlakozott, vagy fogva tartott, így kényszerített, netán zsarolt - terrorista csúcsagyát, annak latin és görög betűs, számkombinációs kódjait sorra feltörve, - azonos volt azzal a Lizával, akit az egykori gimnáziumi matematika tanárnője csaknem megölt, elpusztított. Tízből talán, ha egy diák képes túlélni azt, amit - tanári hatalmával visszaélve - az irigy asszony művelt. Liza matematika dolgozatfüzetei és feladatlapjai rendre „eltűntek”. A hibátlan megoldásokért így elégtelen osztályzat járt. Akkor is, ha utóbb a fizika szertárban, a magas szekrény tetejéről előkerült mind... Liza csak évek múlva értette meg, miért történt vele ez. A „buta, magas szóke”, aki igen gyéren tudta csak a matematikát, egyszer arra panaszkodott: mennyit kínlódott, szenvedett, amíg elvégezte az egyetemet. Tanult éjjel-nappal, mint az örült, aztán végül lett belőle „egy szürke kis középiskolai tanár”. „Ezért kár volt!” - fakadt ki anno. Ám ez a „kis szürke” azonnal megérezte a diákján, hogy az ellenben „nagy, és nem szürke” lesz. - Nyert! Jó orra volt! S akkor... jött a sajnálatos magyar népbetegség: a sárga irigység. Meg a hazudozás. Csakhogy hiába minden! A tehetség igenis utat tör magának! Amúgy... Newtont és Einsteint a matematika, illetve fizika tanáraik meg akarták buktatni! Úgy látszik, komoly lelki erő kell ahhoz, hogy egy tanár elviselje, ha a diákja zseni. Liza nem szerette ezt a szót. De ettől bizony a tény még tény marad. Kétszázötven-kétszázhetven magasságában... mint a dalban, „senki sincs veled,... s elhagyod a valóságot”. - Igen! Hatalmas érzés... A Szárnyalás. A Szabadság... A Tudás Határtalan Hatalma, ahogyan azt már Bacon is megírta. Liza mosolygott, amikor Goethe tévedését olvasta: „Zseni? - Talán csak szorgalom!” - Nem! Dehogy! A kettő között a különbség olyan, mint a „Boci, boci, tarka”, vagyis: egy gyermekdal, meg egy Beethoven-szimfónia között. Illetve, mint Sir Lewis Hamilton, s az F1 összes többi pilótája között. Beleértve a tehetségesnek kikiáltott, de inkább csak örülten versenyző, rendkívül ambiciózus, törtető, pokolian pimasz, agresszív és hangya-szorgalommal gyakorló, az eredményeit nem östehetségként, hanem véres verítékkal és agyament kockázat-vállalásokkal elérő „ifjú ál-sztárokat” is. Ergo, a zseni meg a szorgalom nagyon nem keverendő össze! A „szürke szorgalmas” egész életében bukácsolni fog. Mint egy ganajtúró bogár. A zseni meg szárnyalni. Mint egy sas. - Nos, ez az a különleges adottság, amely „vízszintesen meg

függőlegesen” is szembetűnő, s amelyért - irigységből - sokan ölni is képesek. Igaz ugyan, hogy „pecunia regit mundum”, azaz: a pénz irányítja a világot. De egy másik ember tehetsége miatt többen képesek gyilkolni, mint a pénzért. Titkon mindenki érzi: pénzt így vagy úgy, - akár a vakszerencse, lopás, szorgalom, csel, ármány, bűncselekmény útján - bárki szerezhet. Tehetséget azonban, amely Isten-Sors-Gondviselő legnagyobb adománya, - nem lehet „szerezni”. Az egészséggel együtt ez a legnagyobb kincs a bolygón. S az idő. A minden élőlényre kimért egyéni sors-idő.

Ami pedig a tehetségek „vízszintes meg függőleges” különlegességeit illeti, tény, hogy Leonardo da Vinci óta kihaltak a polihisztorok. Ez igaz. Ám, aki zseninek születik, az jóval sokoldalúbb, s a tudása, műveltsége is lényegesen mélyebb az átlagosnál. A trükkös bombák hatástalanításakor például - kétszázhusz felett - a zseni azonnal átlátja és megérti a struktúrát. Plusz egy újabb szintű sík- és térlátása, magas szintű kombinatorikai, logikai készségei segítik őt abban, hogy egy-két másodpercen belül már diktálni tudja a hatástalanítás sorrendjét. Ugyanis csaknem „ránézésre”, vagyis rögtön megérti: hogyan épül fel, hogyan készült a trükkös, dupla héjas bomba. S ezután már „csak” - mint a fotózáskor - meg kell fordítani a „képet”. Nem szabad tehát lenézni a jól képzett helyi tűzszerészeket, akik az ujjgyakorlatnyi feladatokra, - az I. és a II. világháborús, a mai tudásszinthez képest egyszerű, sőt primitív, többnyire német, orosz, brit, amerikai bombák szétszerelésére - vannak kiképezve. Ahogyan a világ „legmenőbb” egyetemének matematika, logika, kombinatorika és fizika professzorait sem szabad megszólítani azért, mert az iszlám állam által mostanság divatba hozott „örült kódolást” nem képesek megfejteni. Mind nagytekintélyű, magasan képzett kiváló tudós. Valamennyien tiszteletet érdemelnek a szaktudásukért. Csakhogy... „úgy száznál” elveszítik mind a fonalat. De ez nem az ő hibájuk. Amit kétszázhuszas IQ-val kódoltak, azt csak kétszáz-harminc felett lehet - ráadásul gyorsan - dekódolni. Tisztában van ezzel Liza is, aki valójában a II. világháború sikeréért oly sokat tett, egykori legendás brit kódfejtők példáját követve jelentkezett egykor a feladatra. Sajnos máig kevesen tudják, mit köszönhet a világ a német kódokat feltörő és a német hírszerzést, felderítést tudatosan, szándékosan megtevesztő, félrevezető üzeneteket kódoló angoloknak. A maguk szakterületén ők is megküzdöttek a normandiai partraszállást. Róluk azonban megfeledkezett a világ. A legtöbb történelem tankönyv említésre sem méltatja őket. Mintha nem is léteztek volna... Micsoda hálátlanság és igazságtalanság ez is!

VI. FEJEZET

JÖVŐRE VELETEK UGYANITT!

Telt, múlt az idő, a rohanó. Liza szerint a bolygón ez a legnagyobb érték, a tehetség mellett. Nem a pénz, a hírnév, vagy a dicsőség. Dehogy! Az idő, a tehetség, meg a becsület! Ez a legfontosabb. Igaz, akinek se pénze, se becsülete nincsen, az biztosan másképp fogja látni ezt.

Telt, múlt az idő, a rohanó. A fagyos telet a rég várt tavasz temette. Azután beköszöntött a tarka nyár, mely még mindig a COVID-19 vírus világjárvány jegyében szájmaszkban, védőkesztyűben, éjszakai kijárási tilalomban, határzárban, turisztikai korlátozásokban találta a bolygó összes népét, így Magyarországot is. A rekkenő hőség aztán megfogyatkozott, a nyár egykor volt ízei, hangulatai, illatai már csak emlékként éltek a járvány-örülettől hol tomboló, hol sóhajtozó szívekben. S egyszer csak - finoman, halkán - kopogtatott az elmúlást, lombhullást, kánikula után húst hozó ősz, hogy az örök körforgás jegyében majd minden kezdődjön előlről. A fogcsikorgató téli faggal, tetőket, fákat cibáló száguldó széllel. Hála annak, hogy a Föld forgástengelye nem derékszöveget zár be a Nap körüli pályájának a síkjával, hanem 23,5 fokkal jobbra dől. Ha ez nem így volna, nem lennének évszakok, és a nappalok a Föld minden pontján mindig 12 óra hosszúak lennének.

Liza tavasz- és nyárimádó volt. A két kutya ellenben kedvelte az ősz, meg a telet is. Csak a fagyhoz illő kutyakabátokat nem.

Telt, múlt az idő, a rohanó. Rosalie gyönyörű felnőtt Jagd terrierré érett. Egy évvel az érkezése után a méretei valóban ugyanolyanok maradtak, mint amikor Liza először megpillantotta őt. És mégis, Lady baby-ből bátor harcos vadász lett. Már nem ugrott fel az étkező asztalra. Nem kellett naponta „süllyesztett üzemmódban” tartani a szövetséges nagyhatalmak közép-európai egyesített nemzetközi hadtestének a Bázisán a kommunikációs rendszert. Nem kellett naponta azt figyelni: Róz, a kis Lady TNT miatt állnak-e még a falak? S van-e bármi védendő két méteres magasság alatt, amit őhuncutsága szétrághat? S kódfejtés, bomba-hatástalanítás, vagy stratégia-írás közben már nem ült be Liza ölébe Rosalie. Nem rágta a speciális fülhallgatóját, sem a golyóstollát. Gyönyörű mély, öblös hangon ugatott. Még két éves sem volt, de már tökéletes kutya lett. Talán érezte, hogy egy nemzetközi katonai Bázison él. S szó szerint felnőtt a feladatához.

Lord szintén ereje teljében védte a Bázis kertjét. S a szomszédos budai ellenzéki bűnbanda réme már a múlté volt. Shátán Gyurka többé nem lopta a Bázis kukáit. Egyiket sem zárta a vízaknába és nem hurcolta fel a padlásra, hogy a feljárót elbarikádozza vele. Mi több, Liza, - vagyis a Bázis-cserepes növényeit sem lopta, a bejárati kaput sem rongálta, a villanyóra biztosítékait sem kapcsolgatta le éjszakánként, s trágár tartalmú leveleket sem plakátoltgatott ki a kertbe - a hivatalban levő kormányfőről és Lizáról. Szennyvizet meg szemetet sem vödörözött a Bázis bejárata elé. S a vízaknában sem rongálta meg Liza vízvezetékét. Mi több, parabola antennát sem lopott többé. S a Bázis kültéri világítását sem kötötte el a kis náci törpe fűhrer. De még Liza kültéri világításának a lámpaburáját se festette többé össze. Meg az asszonya sem írogatott aljasságokat piros filctollal Liza garázsának a kapujára. Shátánné, a viperaszáj ex-szexmasször, többé nem okáta magából a fröcsögő gyűlöletet, határtalan irigységet, beteges sátáni gonoszságot. Kalákás bandájával együtt takarították el őket. Egytől egyig mindet. Fellélegzett Magyarország, Európa, s az egész bolygó. Waterloo-negyed megtisztult a gennytől, szennytől, mocsoktól, hordaléktól, hulladéktól, ürüléktől, selejttől, vagyis az elmebeteg köztörvényes bűnözőktől. - Végre! Mi tartott ilyen sokáig! Ha nyár lenne, azt mondanám: kertemben az első csiga gyorsabb! - így nyugtázta - a Shátánék esetében hetven évi késéssel - bekövetkezett megoldást Liza. De a Top Secret, hotline, hívójel, azonosító kód,

védett személy, védett vonal és védett tér világában sokáig nem ünnepelhette a jók diadalát, s a gonoszok pusztulását. A COVID-19 vírusjárvány fenekestül felforgatta a világot. A tragédiát okozó kínaiak kivételével minden ország gazdasága megsínylette a karantén-örületet. Milliók haltak meg kegyetlen kínok közepette, és milliók váltak munkanélküliekké, szerte a világban. Liza egyfolytában új gazdasági, diplomáciai, katonai, harcászati stratégiákon dolgozott. S mert a vírusjárvány sűrűn kijárási tilalmakhoz, határzárakhoz is vezetett, a világ nagyvárosai, nemzetközi repülőterei, turisztikai látványosságai, de még a tömegközlekedési eszközök is elnéptelenedtek, - valósággal viszketett már Bin Laden még élő fiainak, s az általuk radikalizált iszlamista terroristáknak a tenyere. Várható volt, hogy „bekattannak”, nem bírják tovább. - És így is lett!... Liza nappal stratégiákat írt, bombákat hatástalanított, éjszaka meg hajnalban pedig dekódolt. Sűrűn látta még a sötétség halálát, s a fény születését, s csak napfelkelte után tudott pár órát aludni. Aztán indult az élet a Bázison. Rózzal és Lorddal együtt. - Hogy bírja ezt? Mi ad erőt neki? Hihetetlen! - mondogatták sűrűn. A negyven biztonsági kamera, a napi jelentések, s a bejövő, kimenő kommunikációk elárultak mindent... S mégis rend, tisztaság volt a Bázison. Ha úgy esett, hajnali négy óra tájban kezdett takarítani, mosni, növényeket locsolni, öntözni, vagy épp főzni Liza. S ha esett, ha fújt, a két négylábú családtagját legalább egyszer elvitte sétálni. S nem hozhatott az élet olyan feladatot, melynek megoldása közben a gazdi ne simogatta, becézte, dögönyözte volna a két kis kedvencét. Róz és Lord állandóan sugárzó, feltétel nélküli, szívmengető szeretet-sugárzást észlelt. Mindössze annyit érzektek a csúcsra járatott teljesítményből, hogy egyre később vonultak hármában az emeletre együtt, összebújva aludni. Egyebekben szó szerint mindig, mindent megkaptak. Róz örökbefogadásának első évfordulóján Liza kérés nélkül, önként dokumentálta is ezt. Rengeteg fotót készített „a fiatalokról”, akik egyre sűrűbben csókolóztak, egymás szemét, fülét nyalogatták, noha mindketten ivartalanítva voltak. Tucatnyi fénykép örökítette meg boldog közös percek, órák, napok soha vissza nem térő, egyedi pillanatait, mozdulatait, hangulatait, ellesett történéseit.

Megküzdött boldogság volt az övék. Mindhárman szívósan, kitartóan harcoltak érte - külön-külön, s együtt is. Liza történelmet írt. A Brexittel, s az ahhoz, valamint a COVID-19 vírusjárványhoz kapcsolódó politikai, gazdasági, diplomáciai, katonai stratégiáival. Továbbá a Kína-doktrínával, a közép-európai hadtest vezetőjeként is. S akkor a permanensen sikeres kódfejtéseiről, bomba-hatástalanításairól, vagyis a terrorelhárítási eredményeiről még nem esett szó! Boldog volt! Pedig más értelemben volt családja, mint ahogyan azt sokan mondani szokták.

Hasonlóan nagy utat járt be a két négylábúja is. Mindkettőt kidobták. A barbárok... Lordot utcáról, Rózt menhelyről mentette. Előző életszakaszában mindkettő megszenvedte, megkínálódta a később ölébe pottyanó paradicsomi jólétet, bőséget, biztonságot, gondoskodó, sugárzó szeretetet. Róz is, Lord is ezer szállal kötődött a Bázishoz, a budai otthonukhoz. Nem véletlen, hogy Liza szilveszterkor a teljes állományt, s a négylábúit is minden évben úgy köszöntötte: „Jövőre veletek ugyanitt!” Noha tény, hogy a hadtest valamennyi katonája öt évre szóló külszolgálati paranccsal látta el a feladatait. S a vírusjárvány miatt nem csupán a családjaikhoz nem utazhattak haza - még csak rövid látogatásra sem, - de a kijárási tilalmak miatt még a budai utcákra se igen léphettek ki a szabad napjaikon. S lám, mégis „gömbölyű” volt a világ! Élvezettel tette a dolgát mindenki. Ha igaz a mondás, mely szerint az élet egy nagy sakkjátszma, akkor meg kell jegyezni: a Bázison lólépésben zajlott az élet. S hogy Liza szingliként élte élete második felét, hogy soha nem keresett és magához közel eleve nem is engedett többé férfit, igen bölcs döntésnek tartotta utólag is. Nem csupán olyan megfontolásból, hogy így zavartalanul a munkájának élhetett. A legfontosabb az ő számára az volt, hogy soha többé ne függjön senkitől! Ne lehessen összetörni a szívét. Ne hallgasson utóbb be nem tartott „örökre szóló ígéreteket - örök hűségéről”, később tragédiát okozó „boldogító igent”

még egyszer nehogy kiejtsen a száján, s ne létezzen olyan férfi, aki tranzit-zónának modellezi az ő életét, jön-megy, és visz belőle mindent. Ne legyen olyan hímnemű, akit ő vár, haza vagy randevúra, aki hiányozna neki, ha nem lenne. Tehát, semmiféle érzelmi függést nem engedett többé meg. Ugyanakkor kiváló munkakapcsolata volt négyezer-kétszázhuszonnyolc brit, amerikai, izraeli, francia és orosz férfival, mint katonával. S a fiát is nagyon szerette. Nem arról volt szó, hogy meggyűlölte a férfiakat. Csak magánemberként egyet sem engedett többé be az életébe. Hogy hiányzott-e neki „valaki”? - Jaj! Biztosan nem! Másodszor már nem élte volna túl... Pedig aligha létezik nála erősebb. És különben is! Ki sem lát a munkából! Mondja már meg valaki, ugyan miért „kellene” őmellé egy „akadéka”? Akit kerülni kell, mosni, főzni rá, takarítani utána, hallgatni az önző butaságait, túrni a zsarnokságait, aztán várni a hűtlenségét, s a kifosztása után megint átstartolva újratekdeni mindent... - Örült, aki szóba áll egy „potenciálisan veszélyt jelenthető” hímneművel, hogy aztán a lavina, a mókuserék-effektus betemesse, magával sodorja őt. Aki magán társalgásra vágyik, szeretetet óhajt adni és kapni, s hozzá hűséget, önzetlenséget is remél, az tartson kutyát! Lehetőleg kettőt! - Igen, Liza életfilozófiája ez volt. Minden katonájában megbízott. De magánemberként egyetlen férfiban sem. S mivel sok nő is irigyelte őt - kívül, belül, - csak felszínes baráti kapcsolatokat ápolt. Túl sok, túl különleges volt ő ahhoz, hogy „a szürke átlag” befogadja. Nem is vágyott rá. Oly gazdag volt a belső világa, hogy okkal érezhette úgy: ha egy lakatlan szigetre pottyanna a két kutyájával, távol minden civilizációtól, a jég hátán is megélne. Segítséget pedig soha, senkitől, semmiben nem kérne, nem várna, sőt el sem fogadna.

Elgondolkozott azon is: mennyit érhet egy olyan kapcsolat, amelyet az emberi párzási ösztön, mint biológiai szükséglet-kielégítés generál és tart össze. - Undorító... Így érezte.

Liza ránézett a két hűséges kutyájára és nyomban jó kedvre derülten vicceket kezdett mesélni a kedvenceinek. Azért, hogy megértsék, miért nincs ebben a családban hímnemű Társ Nagy Fehér.

„Két férj beszélget. Természetesen az asszonyokat szidják. Megszólal az egyik:

- Az első férfit, aki megnősült, fel kellett volna akasztani! Mire a másik:

- Nézd, az elsőnél még van magyarázat. De a második már valóban hülye volt!”

A következő vicc a peches emberről szól.

„- Mindkét feleségemmel rosszul jártam - panaszolja Zeller úr.

- Hogyhogy?

- Úgy, hogy az első otthagyt. A második meg az istennek sem akar otthagyni.”

És most Liza kedvence következik, őszinte válasz címmel.

„- Mondd, drágám, mindig így fogsz szeretni?

- Hát persze! Csak nem mindig téged.”

- Na, kiskutyák! Ezért élünk hármásban. S így derűben meg boldogságban! - mondta kacagva Liza.

VII. FEJEZET ÖT ÉV MÚLVA...

Hatvan hónap múltán a Budai Nemzetközi Katonai Bázison - vagyis a szövetséges nagyhatalmak közép-európai egyesített nemzetközi hadtestében - megtörtént a „váltás”. Némelyek hosszabbítottak, így továbbra is itt maradtak. Mások az anyaországaikban szolgáltak tovább. De ami a lényeg: a személyzet részleges cserélődése ellenére minden ott és úgy folytatódott, az élet ugyanolyan volt, mint a váltás előtt. Kivéve a budai „kalákás” bűnbanda elleni harcot. Egyetlen helyi bűnöző sem élt már ekkor. Így kimondottan kellemes környezetben folyt a munka.

Liza a virágkorát élte. Tündöklött valamennyi pozíciójában. A Királyság gazdasági, diplomáciai, katonai stratégiáit hibátlanul dolgozta ki. A Brexit Nagy-Britannia óriási sikerét hozta. Észak-Írország és Skócia már nem óhajtott kiválni az Egyesült Királyságból. Ennek ellenére Liza irányításával a szövetséges nagyhatalmak „átrajzolták” a világ térképét. Történelmet írtak és igazságot tettek. A Brit Birodalom kifejezés a kitüntetésekben tovább élt ugyan, de valójában - győztes háborúi ellenére, - szigetországgá zsugorodott és csupaszodott az ország, mely egykori gyarmatainak önkéntes visszacsatlakozásával ismét rászolgált a Birodalom szó eredeti jelentésére.

A Brit Királyi Légierő, a Royal Air Force számára Liza megtervezte a világ leggyorsabb, legjobb manőverező képességű vadászgépét, mely paramétereiben jelentősen megelőzte a fejlesztés alatt álló MÍG 41-et épp úgy, mint az F-22-es Raptorokat, az F-35-ösöket, a SZU-35-öst, ahogyan a francia Dassault Rafale-okat, s a kínai J-20-okat is kenterbe verte. Az Egyesült Királyság nem csupán a levegő, hanem a világ ura lett a döbbenetes katonai fölényvel, amelyet ezek az első csapásmérő, radarok által nem észlelhető vadászgépek jelentettek. Liza gyermekkora óta a repülés, a sebesség megszállottja volt. Vadászpilóta szeretett volna lenni. S ha fiúnak született volna, nyilván a Királyi Légierő, a RAF favoritja lett volna. Végül így is az lett, csak máshogyan...

Liza valóra váltotta a történelmi igazságtételre vonatkozó összes ígéretét. Oroszország területi követelésének helyt adva, s azt támogatva, ezzel egyidejűleg - négyhatalmi egyezmény útján, - Magyarország visszakapta az egykor igazságtalanul tőle elcsatolt kétharmadnyi területeit. Erdélybe - életében először - Liza azon a napon tette be a lábát, amelyen az már magyar földnek nyilvánított, azaz, Romániától visszavétetett. Életre szóló élményeket gyűjtött, látva a földet sírva, zokogva csókoló, a magyar zászlókat most már bátran lengető erdélyi magyarokat. Történelmi érdemeit mindenki ismerte. Nem csoda, hogy egy három hónapos erdélyi kopó szukát kapott ajándékba. Vagyis nem engedték, hogy fizessen érte. S meghatottan csókolták szó szerint még a lába nyomát is.

Fia Budapesten időközben megszerezte a második diplomáját is az Eötvös Loránd Tudományegyetemen. Folytatta a kísérleteit, a kutató munkáját, a kémiai laboratóriumok megszállott lakójaként küzdött azért, hogy a pókok által marás közben kibocsátott méreganyagok ellenszerét felfedezze, s gyógyszer készüljön belőle. Már karnyújtásnyi közelségben van a megoldás...

Róz és Lord mellé a Bázisra érkezett az erdélyi Lilla. Karakteres egyéniség volt ő is. Az ebek közül ő leginkább a kerti „talajtani fúrásokkal” tűnt ki. Kezdetben a csöpp orrával úgy ásott, túrt, fúrt, mintha olaj, vagy arany után kutatna a Bázis kertjében. Békében, barátságban, szeretetben éltek. Ahogyan a térképen a szomszédos országoknak kellett volna. Lilla pokoli gyorsasággal érte utol méreteit, erejét, intelligenciáját tekintve is Lordot, az angol pointer kant. Így már három határvadász eb is őrizte, védte a területet, s annak főparancsnokát. Lilla,

az erdélyi kopó szuka a történelmi igazságtétel élő szimbóluma lett a gazdája szemében. Sűrűn Lady Erdélynek becézte őt.

Liza továbbra is sikerrel törte fel a terroristák extra bonyolult kódjait, s hatástalanította az irgalmatlanul magas iszlám IQ-val tervezett bombákat. London, Párizs, Berlin, Moszkva, Bécs, Brüsszel, München, Ankara, Koppenhága, New York, Washington és Montreal neki köszönhetően menekült meg a pokolgépes merényletek tragikus következményeitől.

Kína jelentős visszaszorítása érdekében - az Egyesült Államok elnökével egyetértésben - Liza vezetésével a közép-európai hadtest „megtette a szükséges intézkedéseket”. Biden elnök úr személyesen adta át - elsőként Lizának, majd a bevetésekben részt vett tisztjeinek - az USA legmagasabb kitüntetését.

A budai Bázison - ennek ellenére - „talajszinten, földközelen, véletlenül sem elszállva” folyt tovább az élet. Liza szerényen élt, noha a milliárdosok között is az élre került. Hatalmas vagyonát nem magára költötte, hanem nagyrészt jótékony célokra fordította. Gyermekrendelőt működtetett, Afrika-expedíciókat szervezett, vagyis élelmiszert, vizet, gyógyszert, ruhát, játékot, tisztító szereket szállított rendszeresen az éhező afrikaiaknak. S emellett az angliai birtokain megvalósította élete másik nagy álmát: létrehozta a hatalmas rezervátumot, a „The Garden of Paradise for Dogs” álomvilágot, kereken ezer menhelytől mentett kutya számára. Hogy a cserbenhagyásért, árulásért, megalázásért életük végéig a létező legnagyobb luxussal, s rengeteg szeretettel kárpótolja őket. Túlzás nélkül paradicsomi állapotok között úszhattak itt a boldogságban az egykor kivert kutyák, mind az ezren. Liza annyi gondozót alkalmazott, hogy „személyre szabottan” minden egyes eb számára sugározzák a szeretetet, naponta simogassák, becézzék külön-külön az összeset, hogy valójában egy „óriás vállalat” személyzetének adott munkát. S az otthoni életet itthonról, Budáról ellenőrizte, ötszáz biztonsági kamera képét pásztázva rendszeresen. Lizát a feladatai, s a fia Magyarországhoz kötötte. Nem sűrűn sétált saját angliai birtokán az ezer kutya között. De ott volt mellette a három budai csodab. Ők adtak erőt neki, amikor naponta huszonkét, huszonnégy órát dolgozott.

Liza irányításával a szövetséges nagyhatalmak Észak-Korea védelemnek álcázott, de valójában támadó katonai potenciálját, a sűrű „Japán felé lövöldözésekkel együtt”, - szabályos keretek közé szorították.

A világ összes „puskaporos hordóját” megvizsgálták, ellenőrzésük alá vonták, és törvényes keretek közé kényszerítették a világhatalmi törekvések megálmodóit. Ugyanezt tették a megengedett urán-dúsítás többszörösét maguknak önhatalmúan megengedőkkel is.

Hála a Budai Nemzetközi Katonai Bázis létezésének, mely amúgy is „sziget volt a szárazföldön”, megszűntek a korábban gyakori brit-francia ellentétek, villongások a halászati jogok körüli csatározások.

Az Európai Unió intézménye haldoklott. A súlyos gondokra a COVID-19 vírus elleni vakcina-botrány, az EU emberéleteket veszélyeztető megbocsáthatatlan késlekedése hívta fel a figyelmet, az összes tagország lakosságának körében. Liza előtt, - aki elsőként ismerte fel az uniós gondok súlyát, s ezért kidolgozta a Brexitet, - tisztelegtek az egykori európai ellenfelek. Az Egyesült Királyság elképesztő nagy gazdasági, katonai erőfölényre tett szert - önmagában azért is, mert elsőként diagnosztizálták az Európai Unió működésképtelenségét.

A budai bűnbanda tagjainak halála után Liza - már magánemberként sem undorodott a férfiktól. Sőt, volt valaki, aki - bármennyire küzdött is ellene - külföldi léte... elrabolta a szívét. A tőle kapott virágokat, leveleket nem hajította ki. Mi több, közel állt a gondolathoz, hogy akár... ebédeljen is vele.

Liza festőművészként is sikert aratott. Pedig szabad ideje gyakorlatilag nem volt. A legelőkelőbb galériák versengtek a határokat feszegető, szokatlan, újszerű stílusáért, művésznéven alkotott képeiért. Akkor is, ha „csak” három hancúrozó ebet festett, különleges fényviszonyok közepette.

Róz, a gyönyörű Jagd terrier, Lord, az elegáns angol pointer, és Lilla, a csöpp erdélyi kopó szuka a Bázis üdvöskéiként tomboltak a boldogságtól. Hármójuk közül Róz volt az, aki rendszeresen a Bázis zárt területére „tévedve” randalírozott. Ilyenkor az ügyeletes tiszt mindig elkiáltotta magát:

- Jagd a fedélzeten! - De aztán minden ment tovább. Függelomsértésért sem rótták meg az egyébként kiemelkedően bátor, harcias terrier szukát. Mindenki tette a dolgát, és sűrűn ismételték a Lizától hallott aranyigazságot, ami idővel a Bázis életének a mottója is lett:

- „A kutya ugat, a karaván halad...” - Igen! És micsoda sebességgel! Na, meg ráadásul... mindig jó felé...

A SZERZŐ

CSURGAY JUDIT Pulitzer-díjas tv-riporter, író, újságíró, tanár. Az Eötvös Loránd Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán szerzett kitüntetéses diplomát. A Magyar Televízió „Riporter kerestetik!” vetélkedője egyik győzteseként kezdte negyedszázados televíziós pályafutását.

Kötetei: Ne add fel, soha! (Riportkötet. Semic Interprint Kiadó, 1995.), A first lady (Regény. Novum Pro Kiadó, 2011.), Párizs könnyei (Regény. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2020.), Hozzátok szólok! (Versek. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2020.), Ne kérdezd! (Versek. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2020.), Sasok karmai között, a hatalom vonzásában (Regény. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2021.), Micsoda év volt ez! (Versek. Országos Széchenyi Könyvtár, 2021.)

